

БЛАГОВІСНИК

№ 3, 2001

Минули жнива, скінчилося літо —
а світ не спасений...

Буде ж спасений лиш той, хто покличе Господнє ім'я.
Але як покличуть Того, про Кого не чули?
А як почують без проповідника?

Представляємо область **Миколаївщина**

До церкви «Віфанія»
міста Миколаєва
прилучилися нові
спасенні душі.
Хрещення на річці
Південний Буг

«Хваліть Бога
в святині Його!»
Богослужіння
церкви
«Віфанія»

Господнє Слово, яке має силу дати кожній людині нове життя,
постійно звучить в християнському центрі
«Відродження» міста Миколаєва

* * *

Я із мочару Богом взятий
І посаджений в добрий ґрунт.
Кожна гілка раює тут,
Зодягнувши уквітчані шати.

Тут пізнав я вперше турботу,
Догляд щирий Садівника.
Дуже ніжна Його рука —
Батько добрий, ласкавий достоту.

О, коли Він моє коріння
Живить водами із небес,
То на Нього свій цвіт увесь
Я зронити маю хотіння.

А коли Він мене зодягає
В ризи пишнії навесні,
То усе шепотить в мені,
Що безмежно Майстра кохає.

Садівниче небесного саду!
Як Ти вмієш садить і ростить,
Як Ти вмієш сухе оживить
І усе привести до ладу!

Садівниче небесного саду!
Як мені Тебе не любить?!
Ти схотів мені милість чинить
І любов дарувати, і правду!

Василь МАРТИНЮК

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3,2001 (33)

липень-вересень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 783-98

E-mail: jurnal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Олександр КУЗЬМИЧ

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

С. Казанюк, Я. Велиган. То й ми повинні один одного любити	4
В. Мартинюк. Наше видавництво? Хіба це можливо?!	7
Миколаївщина. Інтерв'ю з В.Р. Кравчуком	9
Нотатки до історії церков Миколаївщини	11
Ю. Кирилюк. Християнське пробудження на Казанківщині	12
Що не могли зробити рідні, лікарі, міліція — зробив Ісус Христос	15
В. Величко. Залишені воли	17
О. Лазарук. Воли	18
Дж. О. Галімор. Благовістя третього тисячоліття	19
IX Конференція місії «Голос надії»	21

В. Кіт, Г. Андросов.

Іскра, що летить вгору.

Життя і діяльність Григорія Федина

Рут Такер. Граф-місіонер	26
Джон Таллаш. Сестра	28
П. Цибулько. Божий поклик	32

Інтерв'ю з місіонером.

О. Зламанюк: «Якнайкраще виконати
свій святий обов'язок»

О. Кузьмич. Покликаний проповідувати	37
М. Кукса. «Ісус пройде під снайперський обстріл»	38
Поетична сторінка. Василь Мартинюк	42
«В серці моєму порожнеча, яку може заповнити тільки Бог...»	44
Некролог. І.Д. Зінчик	46
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	47
Місіонерство по-афганськи	48

На першій, третій та четвертій сторінках обкладинки
фото Юрія ВАВРИНЮКА.

Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

У Бога був один Син і Він зробив Його місіонером.
Приписується Давиду Лівінгстону

У Євангелії згідно Луки описується хвилююча подія. Однієї суботи Христос зайшов в синагогу, де «подали Йому книгу пророка Ісаї. Розгорнувши ж Він книгу, знайшов місце, де було так написано: На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання. І, книгу згорнувши, віддав службі й сів». Ті, хто в той час перебував у синагозі, відреагували по-особливому: «А очі всіх у синагозі звернулись на Нього» (Лук. 4:17-20).

«Очі всіх звернулись на Нього». У цій фразі була захована надія десятків поколінь, тисяч душ, змучених у пошуках щастя та спокою, трепетне чекання Того, Хто може визволити їх з полону власних гріхів та докорів совісті, Хто скаже слово втіхи та миру. Думаю, що більшості присутнім у синагозі було знайоме це місце пророка Ісаї. В ньому була сфокусована надія усього людства. Але раптом прозвучали слова, які до цього ніхто не чув: «Сьогодні збулося Писання, яке ви почули!»

Не всі, кому довелося чути проповіді Христа, розуміли те, що Він проповідував, навіть Його учні. Але усіх щось надзвичайно сильно вабило до цього незвичного Вчителя. За ним ходили тисячні натовпи, щоб послухати Його проповіді. Чому? Відповідь проста: «Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених...» Ісус Христос давав ВИЗВОЛЕННЯ.

Але хочу звернути увагу ще на одне слово: «Він (тобто Бог) ПОСЛАВ Мене...». Сучасне слово «місіонер» означає «той, хто посланий». Ісус був посланий Самим Богом для особливої місії тут, на землі. І коли те, що вимагалось від Нього особисто в цій місії, було виконано, Великий Вчитель, прощаючись зі своїми учнями, дає їм наказ: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15). Небесний Син, що був посланий Отцем, посилає Своїх дітей продовжувати місію спасіння грішників. Зауважте, на цій останній розмові була лише одна тема: євангелізація світу. Там не було інструкцій щодо майбутнього церковного устрою, поведінки чи богослужбової практики, Христос не залишив учням катехізису нового вчення. Лише чіткий наказ — ідіть і проповідуйте. Правда, тут є одна суттєва деталь: «Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» лише тоді, коли «ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас» (Дії 1:8).

Учні дочекалися сили Духа Святого. І пішли проповідувати Євангелію. І вона проповідується уже дві тисячі років. Були періоди, коли ця проповідь замовкала, але знаходилися мужі Божі, які щоразу роздмухували вогонь проповідництва. Особливо визначними щодо цього стали 18, 19 та 20 століття. Їх з повним правом можна назвати століттями місіонерства. Це був цілий вибух, який призвів до того, що ми, жителі двадцять першого століття, впритул підійшли до часу, про який Христос сказав: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Тому ми аж ніяк не можемо стояти осторонь цієї роботи Духа Святого — ми повинні стати місіонерами. Звичайно, не всі зможуть поїхати в інші країни благовісниками, навіть не всі зможуть брати активну участь в євангелізації свого краю. Але учасниками місійної праці можуть бути усі! Місіонерам потрібна молитовна та матеріальна допомога, потрібні ті люди, які розуміють їх та підтримують їхній дух. Місіонерство та євангелізація — це першочергове завдання кожної церкви. Місіонер — це той, кого посилають! Безперечно, на таку відповідальну працю людину повинен послати Дух Святий — без Нього місіонерство втрачає будь-який зміст. Але надзвичайно важливо, коли місіонера посилає також і церква, в якій він народився, виріс, яка має право поблагословити його своїм материнським благословенням.

У цьому номері журналу ми хочемо розповісти про тих, хто відгукнувся на Божий поклик і пішов сповіщати «Добру Новину вбогим, проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння»; про тих, хто взяв на себе важкий тягар місіонерства. Віримо, що ці розповіді запалять і ваші серця до щиріших молитов за місіонерів, до більшої праці на ниві благовістя. «Ось я, пошли Ти мене!» (Іс. 6:8).

То й ми повинні один одного

любити

Усе в світі змінюється, ніщо не постійне під сонцем, але вічна і незмінна любов.

Любов... Яке прекрасне слово... Споконвіку воно притягувало і полонило почуття і свідомість людей. Але ця розмова про любов з погляду практичного християнства. Щоб зрозуміти її глибше, знову і знову зосередимо нашу увагу на джерелі любові — любові Ісуса Христа, сповнимось щирим і гарячим бажанням досягти нової вершини цієї любові. Але що таке любов, якими словами окреслити це поняття?

Улюблений апостол Ісуса Христа Іван у Першому соборному посланні пише «Улюблені, будемо любити один одного, бо любов від Бога; і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, той не пізнав Бога, бо Бог є любов. Любов Божа до нас відкрилась у тому, що Бог послав Свого Сина Однородженого у світ, щоб ми жили через Нього. В тому любов, що не ми полюбили Бога, а Він полюбив нас і послав Сина Свого на умилювання за гріхи наші. Улюблені, якщо Бог так полюбив нас, то і ми повинні любити один одного» (Івана 4:7-11).

Коли б зібрати усі вислови визначних людей усього світу воедино упродовж всієї історії і

видати їх окремою книгою, то й тоді визначення любові буде недостатнім і неповним. Слово Боже говорить, що Бог є любов. Як неможливо досягнути Творця неба і землі нашим розумом, досягнути Його велич і всемогутність, так і любов, як сутність самого Бога, перевищує усяке розуміння людське. Слово Боже говорить, що Бог є любов. І водночас в любові — Бог.

Коли один з великих язичницьких філософів об'явив любов божеством, але в тілесній її прояві, то світ оцінив це як щось незвичайне. Слід зазначити, що цим припущенням був захоплений і ізраїльський народ. Крім поклоніння ідолу Ваалу, ізраїльський народ вважав богинею і царицею небес, любові та щастя Астарту. Священне Писання називає її гідотою Сидонською, оскільки поклоніння їй супроводжувалось блудом і оргіями. Ізраїльський народ за блуд був жорстко покараний. Пророкам доводилось довго боротися з цим. Та цей блуд продовжувався до новозавітного періоду. В Греції споруджували храми на честь «богині» краси й любові Афродіти. І ця тілесна гідота язичницької любові отрує і розкладає світ сьогодні. Кіно, телебачення, преса сприяють цьому. Наприкінці двадцятого століття ми є свідками

всесвітнього занепаду моральності, розбещеності і вседозволеності, перед якими здригнулися б навіть Содом і Гоморра. Нетривкість подружнього життя вважають нині нормальним явищем, і все це тому, що світ не пізнав Бога і його любові, яка вище усякого людського розуміння. Щоб мати животворну любов, людина повинна постійно споглядати на Голгофу, на розп'яття, і як нагадує нам апостол Іван: «Любов Божа до нас відкрилась у тому, що Бог послав Свого Сина Однородженого у світ, щоб ми жили через Нього».

Божа любов — це найбільше відкриття. Господь полюбив нас не тому, що ми були такі досконалі чи щось особливо добре вчинили. Він полюбив нас ще тоді, коли нас і на світі не було. Божа любов воістину безмежна і безпристрасна. Подумаймо, за якими принципами, за якими законами святий справедливий Бог полюбив нас, грішних, Своєю любов'ю. Божа любов — це таїна. І її Він відкриває людству в останні часи.

Свого часу муж Божий Мойсей також багато чого не розумів з Божої любові. Але одного разу він сказав такі слова: «Воістину Господь любить свій народ». Мойсееві здавалось, що він більше любить свій народ, ніж Бог, бо він часто стояв за нього в проломі і радий був віддати за нього своє життя. Але він переконався у глибині Божої любові, з якою не може зрівнятися людська, що Господню любов він бачив у тому, як Бог провів Ізраїля в обітовану землю, в манні небесній, у воді зі скелі, у вогненному стовпі... і в тому, що Бог мав намір зробити ще для Божого народу. Цю любов ми можемо спостерігати у всепланетарній світобудові. Але найповніше вона виражена в нашому Спасителі Ісусі Христі. Велич і значимість цієї любові у тім і полягає, що це Божа любов. І апостол Іван стверджує: «Любов від Бога, і кожен, хто любить, — від Бога родився, і знає Бога» (Івана 4:7).

Основна риса дітей Божих — це саме народження від Нього. Як діти подібні до своїх батьків! І відродно, коли подібні не тільки зовні, а й духовно. У таких випадках люди говорять: «Викапаний батько».

Діти найчастіше у своєму образі повторюють характери своїх батьків. Так само і в духовному сенсі: діти Божі — це колишні люди зі «світу», а нині відроджені від Духа Божого. Вони здобувають риси Його характеру, які за своєю суттю відмінні. У них природна відраза до всього нищого, підступного, підлого, фальшивого, брехливого. Їх серця сповнені любов'ю і милосердям до ображених, принижених, самотніх, бідних і забутих. Дуже прикро, коли християни не втілюють у своєму характері образ Христа, коли вони у своїх вчинках непередбачливі, не є людьми слова і діла і, як у світі, говорять одне, думають інше, а чинять третє.

Слід зазначити, що християнство у наші дні,

незважаючи на велику кількість прихильників, у своїх рядах має не так вже й багато дітей Божих. Без народження згори не може бути нової духовної людини, яку Бог передбачив, творячи її. Нам потрібна у житті та любов, яка дається через Ісуса Христа.

Сьогодні серед численного номінального християнства так мало любові, її недостатньо в усьому світі, мало її й у нас, в Україні, серед нашого народу. Нам так потрібна ця любов Христова, тому що ми стаємо інквізиторами у світі Божому. Церква перетворюється в жакливу організацію, коли у ній нема любові. Сім'я наша перетворюється в жакливе пекло, коли у ній нема любові. О, як нам потрібна Господня любов.

Ми, буває, терпимо наші взаємні стосунки, однак терпіння закінчується і трапляється, що ми морально вбиваємо один одного. Нам потрібна та Божа любов, яка проміниться на наших обличчях, в наших очах, у нашій посмішці, що виливається з наших сердець Духом Святим.

Ми часто думаємо, що для пробудження Церкви потрібні якісь особливі проповіді, якесь особливе віровчення. Але для такого пробудження не потрібно цього, для пробудження потрібна любов. Якщо вона у нашому естві, у нашому серці, у наших реальних вчинках щоденно, то ми скажемо два речення і пересвідчимося, що любов переможе. І вона діятиме надійніше і скоріше, і володітиме людьми зброєю любові. Любов не те, що проголошується словами. Бо любити словом і язиком — то дуже легко.

Як часто ми молимося, як часто ми хочемо, щоб Бог робив за нас те, що Він доручив нам? Ми повинні виявляти ту любов своїми вчинками.

Ми часто з осудом дивимось на поганих сусідів, на поганих людей, що невиховано поведуться в тролейбусах, на поганих членів сім'ї в той час, як ми повинні ставитись до них з любов'ю.

...Є така бувальщина. Розповідають, що один хлопчик перебував у лісі. І коли він граючись крикнув, то почув відлуння. Думаючи, що інший такий же хлопчак є в цьому ж лісі, він голосно закричав: «Ти поганій! Я не люблю тебе». І знову луна донесла: «Я не люблю тебе, тебе, тебе». Цей хлопчик пішов до матері і почав жалітися їй на того поганого в лісі. Мати, зрозумівши в чому справа, сказала: «А ти іди знову до лісу і

скажи тому хлопчикові: «Ти хороший». Він так і зробив. «Ти хороший! Я люблю тебе!» — прозвучало у відповідь серед ранкового росяного віття дерев.

Є такі приказки: «як гукнеш, так і відгукнеться», «який голос, такий і відголос», «як зовуть, так і озиваються», «як ви нам, так і ми вам», але ці народні вислови блякнуть на фоні євангельського,

який називають золотим правилом християнського життя. Його в Нагірній проповіді сказав Ісус Христос: «Тож у всьому, що хочете, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви» (Мт.7:12).

Господь в оцінці наших вчинків діє так само, якщо ми дивимось і оцінюємо людей лише з поганого боку. Але давайте спробуємо поставитись до них з любов'ю. І ми переконаємось, що останнє слово і добрі вчинки будуть за нею. Бо тільки Бог є любов, її ми бачимо, її ми відчуваємо. Вона до пори і часу над нами кожен день. Коли б не Божа любов — ми б давно не жили. Святий апостол Павло у Першому листі до коринтської церкви нагадує першим християнам: «Любов довготерплива, любов лагідна, любов не заздрить, любов не чваниться, не горда, не поводитьсь нечемно, не шукає свого, не роздратовується, не гнівлива, не радіє з несправедливості, а тішиться правдою, усе покриває, всьому вірить, завжди надіється, все терпить. Любов ніколи не перестає, хоч і пророцтва скінчаться, і мови замовкнуть, і знання зникне» (І Кор.13:4-8).

Бог є любов — і Він любить світ. Він довів цю Любов. Але слід знати і пам'ятати, що Бог водночас вогонь поїдаючий і меч обосічний. Бо Бог — Бог святості, Суддя нашого щоденного життя.

В наш час представники сучасного гуманізму хочуть довести світові про велику силу любові, бо їх ідеологічні підходи в окремих випадках базуються на ідеї любові. Але їх розуміння любові між людьми далеке від біблійного. Бо саме вони говорять, що якщо Бог — любов, то це означає, що Він не повинен карати людей. А тому не буде суду Божого, не буде вічної геєни, не буде вічного осудження. Але як в минулому Бог карав народи всесвітнім потопом, як знищував цілі міста, народності і нації, те ж саме спостерігаємо і сьогодні.

Проте ми знаємо і твердо віримо, що Бог є любов. І це ми збагнули праведністю своєї віри, розумінням досвіду нашої віри. Бог доказав цю

любов, віддавши в жертву Свого Сина, щоб ми жили. Але коли людина відкидає Божу любов і норми християнського життя, відкидає Божу руку спасіння, їй доведеться стати перед грізним Богом — Богом суддею!

Сьогодні Божа любов ще простягається над світом, рука Божого милосердя ще над нами, двері спасіння ще відчинені. Сьогодні ми ще можемо насолоджуватись цією Божою любов'ю, тому що ми пізнали і відчули її у своєму житті. Тож будемо передавати її іншим, цю любов, яку Господь вселяє у наші серця Духом Святим, ми випромінюватимемо на інших людей. Будьмо такими милосердними, як Отець наш милосердний. Маймо співчуття до людей, щоб Церква останніх днів, останніх часів була Церквою любові. Жорстокосердя наших днів не може бачити цього, воно не може співчувати іншому, воно лише засуджує. Тому серед християн ми спостерігаємо стільки осуду, але мало співчуття і мало милосердя. А наш Господь Ісус Христос любив не так! Сказано, що коли Його злословили, Він не платив тим же, а страждаючи не погрожував. Частіше споглядаймо на Голгофський хрест, на якому зневажений в терновому вінку наш Господь. Він витерпів усі насмішки, глузування і побої.

Ісус наш неперевершений ідеал. І ми не зійдемо з дороги цього переконання. Бо лише Він «і Дорога, і Правда, і Життя». І ми не маємо права в сьогоднішньому невизначеному світі творити іншу модель любові, крім тієї, яку виявив до нас Ісус Христос. Той Ісус, Який прощає, Який любить, Який не перевершений ніким з людських синів. Ісус на Голгофі — це найграндіозніший пам'ятник Божої любові. Він полюбив нас і став у цьому світі Агнцем Божим, виконав першу і другу заповідь Старого Заповіту. Він прийшов у світ, бо всім серцем полюбив Бога і Свого ближнього, тобто нас.

*Степан КАЗАНЮК, м.Кент, США,
Ярослав ВЕЛИГАН, м. Тернопіль*

Найдивовижнішим в житті всіх християнських місій за всю історію церкви було те, що багато чоловіків та жінок, незважаючи ні на що, йшли за Божим покликом, залишаючи сім'ї і родини. Вони вирушали туди, де могли переживати втрати та злидні, де їх могли підстерігати розчарування під час проповіді Євангелії іншим народам. Той самий невизначений і незрозумілий «місіонерський поклик», який не піддається ніякому визначенню, спонукав їх підкоритися йому. Якщо служіння на батьківщині могло виконуватися без будь-якого поклику, то закордонне місіонерське служіння потребувало такого поклику. Ставки були надто високими. І саме відчуття покликання до вибраної справи більш ніж будь-що інше давало сили витримати все. Звичайно, багато хто не залишався там назавсім і переходив у стан місіонерів-«поверненців». Але вони все ж таки поривалися і їхали. В більшості випадків робили свій значний внесок в спільну справу. Ті, хто залишився служити на місіонерській ниві, могли бути значно щасливішими вдома. Та все ж вони перебували на полі бою десятки років, залишаючись вірними своєму обов'язку.

Рут ТАКЕР

Наше видавництво?.. Хіба це можливо?!

Сучасну людину скрізь супроводжують написи: вдома, на вулиці — будь-де. Написи на будівлях, на рекламних щитах, на одязі. Вони просто благають: «Прочитайте нас!» А скільки газетних кіосків та книжкових магазинів закликають нас до себе — і пропонують прочитати все, що забажаємо. І ми читаємо, ми не можемо не читати — ми ж освічені. Й навіть не помічаємо, коли почали погоджуватися з написаним: і вже купуємо рекламовані речі, ходимо в рекламовані магазини, прихильно дивимося на політиків, до яких ще недавно відчували антипатію. Нас переконали. Така сила написаного слова!

А це ж написане слово можна використати і для доброї мети. Наприклад, для вістки про Ісуса Христа і про Його величну любов. Словом, це написане слово можна зробити добрим місіонером, яке проповідуватиме на багатолюдному майдані і на тихій вулиці, у багатому особняку і в маленькій хатинці, в президентському палаці і в невеличкому приміщенні віддаленої сільради. Це написане слово увійде і в тюрму, і туди, куди простий місіонер не зможе навіть і заглянути. А воно там робитиме своє діло, аж поки не увійде в саме серце.

І дуже шкода, що серед написів на будинках і рекламних щитах немає слів євангельського змісту, а в кіосках і книжкових магазинах, крім поодиноких, ви не знайдете жодної справжньої християнської газети чи книжки, які б своїм змістом несли до читача правду про спасіння і Спасителя. О, це було б наче подув вітру в задушливій атмосфері зиску і аморальності.

Але залишмо світське. Зайдімо в християнський

книжковий магазин. Звичайно, не всі вони здивують нас розмаїттям християнської літератури. Тільки вас вразить, що майже кожна книжка, яку ви радісно візьмете до рук, — російською мовою. Чому? Напевне, немає спеціалістів — знавців української мови, чи немає коштів для видання такої літератури, чи, може, українська мова для християн нашої країни щось другорядне і вони їй дозволяють тільки виглядати через плече російської? Здається, всі ці здогади слушні. Але ті перешкоди не такі вже й нездоланні, щоб створити... українське християнське євангельське видавництво. Так, саме видавництво! І саме українське! І це видавництво не тільки називатиметься видавництвом — і тиражуватиме вже готові книги або замовлення церков чи осіб, дилетантської верстки, дизайну і редакції, а готуватиме до друку християнські твори будь-якого стилю і жанру на професійному рівні.

Воно матиме власне приміщення, комп'ютери і штатних працівників — фахівців з видавничої справи. Видавництво діятиме під опікою Всеукраїнського союзу християн віри євангельської, який буде глибоко зацікавлений його роботою і забезпечуватиме його життєздатність. Ці обов'язки нашому Союзу буде легше нести, коли створить видавничий фонд, кошти якого йтимуть тільки на видавничі потреби. У світі є багато людей, які знають силу друкованого слова, підкріпленого Божою волею, і щедро жертвуватимуть для нього.

Наше видавництво не тільки виконуватиме замовлення Союзу і його церков на християнську літературу українською мовою, а й інших братніх союзів за домовлені-

стю. Але вся продукція, яку воно пропонуватиме до друку не суперечитиме євангельському вченню, а нестиме в собі здорову християнську науку і людяну мораль. Крім того, вона буде якісною. Що це за продукція? Це євангелізаційні плакати, буклети листівки. Це християнські твори, перекладені з інших мов, які стали класичними.

Це можуть бути і навчальні посібники для біблійних інститутів та недільних шкіл, навчальні матеріали для місіонерів, пасторів та інших служителів церков. Це можуть бути багато ілюстровані енциклопедичні видання, збірники християнських пісень, віршів та оповідань для різних вікових груп — все розмаїття християнської високоморальної літератури, яку буде цікаво читати і християнам, і нехристиянам.

Уявляєте: ви йдете вулицею міста — а перед вами кіоск періодики. Розглядаєте запропоновані видання — а серед них кілька християнських, чудової верстки і друку, гарною українською мовою — словом, професійних, які приємно взяти в руки і хочеться прочитати.

Заходите в книжковий магазин — а там вам пропонують з десяток книг християнського змісту і просто прекрасного дизайну. Так і хочеться розгорнути таку книгу і дізнатися, про що там пишуть. І, звичайно, помічаємо, що беруть, розгортають — і дізнаються. Дізнаються про Ісуса ті, хто Його не знає, і зміцнюються в Ньому ті, хто Його пізнав. Оце тобі книги. Ну чом не місіонери?

У вас аж проситься з вуст: «Хіба це можливо?!»

Можливо, з нашим бажанням, зусиллями і Божою допомогою!

Василь МАРТИНЮК

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ОБЛАСТЬ

Миколаївщина

Територія області 24,6 тис. кв. км, населення 1 млн. 208 тис. 800 чол. За адміністративним устроєм поділяється на 19 районів, 9 міст. В містах і селищах міського типу проживає 66% населення. Сільських населених пунктів — 908, сільських рад — 287. Бузький та Інгульський лимани утворюють півострів, на якому і розташований обласний центр — м. Миколаїв. Бережанський і Очаківський райони омиваються водами Чорного моря, де відповідно розкинулася курортна зона.

Саме географічне положення здавна приваблювало сюди людей. Греки започаткували тут поселення Ольвія, що в перекладі означає «щаслива». Катерина II також оцінила цю місцевість і прямий вихід у море, де понад 211 років тому було закладено першу верф. Миколаївщина — батьківщина адмірала С.О. Макарова, ім'я якого носить один із найстаріших навчальних закладів — Український державний морський технічний університет. Тут один з найстаріших зоопарків, якому цього року виповнюється 100 років.

Історичне минуле краю тісно пов'язане з іменами відомих флотоводців та суднобудуванням. Від броненосця «Потьомкін» до найсучасніших авіанесучих крейсерів розвивалася галузь, на весь колишній Союз працювали три найбільші суднобудівні заводи.

Південноукраїнська АЕС виробляє до 17,6 млрд. кВт/год електроенергії, що в 3,5 рази перевищує потреби області. Одне з найбільших в Європі підприємство кольорової металургії ВАТ «Миколаївський глиноземний завод» виробляє 1 млн. тонн глинозему за рік.

І все-таки більшість населення області зайняте в сільському господарстві. На одного мешканця припадає тут понад 1,3 га ріллі — це майже вдвічі більше, ніж у середньому по країні; а на одного сільгосппрацівника — 11 гектарів орної землі. Це один з найвищих показників по країні.

Вперше за останні 10 років область отримала понад 2,6 млн. тонн зерна. Середня урожайність сягнула 31 центнера з гектара, що майже втричі більше, ніж торік.

Статистичні дані обласного об'єднання церков ХВЄП Миколаївщини

Церков — 25

Членів церкви — 2453

Рукопокладених пасторів — 21

Церков, які мають власні молитовні будинки — 14

Церков, які будують молитовні будинки — 2

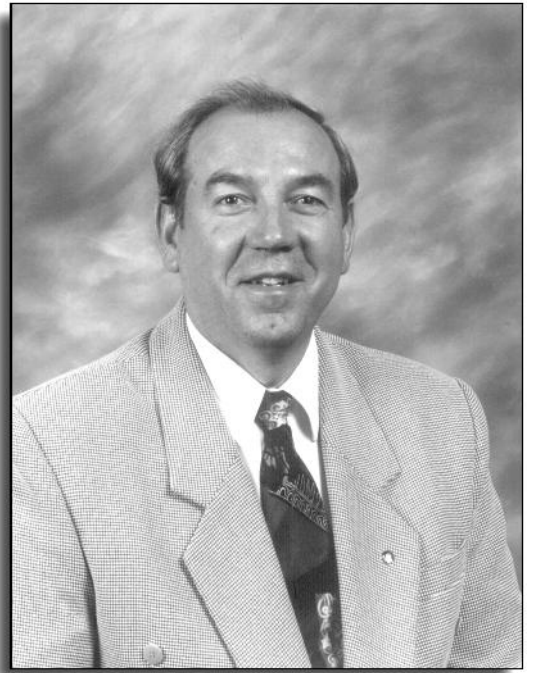
Недільних шкіл — 9

Кількість дітей в недільних школах — 997

Місій — 2

В області функціонують: курси регентів, оздоровчий дитячий християнський табір, центр реабілітації хворих наркоманією та алкоголізмом.

Єпископ церков ХВЄ
Миколаївської області
В'ячеслав Романович
КРАВЧУК:
*«Ми переживаємо
особливе Боже
благословення»*

— Південний край Миколаївщини омивається водами Чорного моря, а майже вся область рукотворним морем золотої пшениці. Урожайний 2001 р. не обминув Миколаївську область. Вперше за останні десять років область отримала понад 2,6 млн. тонн зерна. Але, крім польових жнив, існують ще й духовні жнива і є їхній Господар. Що Ви, В'ячеславе Романовичу, скажете про це?

— За період свободи проповіді Євангелії відбулось багато євангелізаційних богослужінь не тільки в м. Миколаєві, але й по всій Миколаївській області. Утворилось багато нових церков. На даний період ми переживаємо особливе Боже благословення по всій Миколаївщині. «Церкви ж по всій Іудеї, Галілеї і Самарії мали спокій, зміцнювались і, ходячи в страху Господнім і втішаючись від Святого Духа, зростали» (Дії 9:31). Після деяких труднощів, переживань Бог послав мир, єднання між служителями області, проводяться конференції, семінари і всі наші сили спрямовані на євангелізацію та утворення нових цер-

ков. Якщо в 1978 р. було 3 церкви в області, в 1989 р. — 7, то на даний час в області 25 зареєстрованих церков і частина нових общин готує документи для реєстрації.

— Що Ви можете сказати про місто Миколаїв?

— В Миколаєві є чотири церкви. Найбільш зростаюча церква «Віфанія», яка з 1994 р. виросла до 700 членів. З 1996 р. богослужіння проходять в колишньому кінотеатрі «Іскра», який влада передала нам в користування. Доречно відмітити, що це частина міста, де навколо церкви проживає близько 50-ти тисяч населення. Протягом 2-ох років євангелізації були проведені майже в кожному дев'ятиповерховому будинку, практично в кожному під'їзді. З жовтня 2000 р. розпочалось будівництво нового молитовного будинку на 1500 місць. Дуже цікавий факт: за період останніх 70-ти років в м. Миколаєві вперше закладено будівництво нового молитовного будинку! В 2000 р. в церкві «Віфанія» прийняли водне хрещення 121 чол. В 2001 р. вже приєдналось до церкви 106 чол. І ще плануєть-

ся водне хрещення в цьому році.

— Дайте характеристику роботи братства в області.

— Миколаївська область дуже велика за територією, а тому вона поділена на декілька регіонів. Майже у всіх районних центрах Миколаївщини є церкви, але особливо велика праця проводиться в таких районах: Первомайському, Баштанському, Казанківському.

Особливістю Первомайської церкви (пресвітер Іван Іванович Лешков'ят) є відкриття багатьох її філіалів в навколишніх селах. Активно працює євангелізаційна група, яку очолює Андрій Свирдан, який також є відповідальним за молодіжне служіння в області. В Первомайську є молитовний будинок, реконструйований з житлового приміщення. В недільні та святкові дні та під час богослужінь він переповнений, і це змушує думати про будівництво нового молитовного будинку.

Баштанська церква — пастор Олег Леонідович Шишук — має новий молитовний будинок, який будувався вже в час свободи проповіді Єван-

гелії. Проводяться євангелізації у навколишніх селах. Бог особливо благословляє дитяче служіння. В місті і в селах охоплено цим служінням близько 400 дітей.

Казанківська церква — пастор Михайло Степанович Зозуля, який в той же час є заступником єпископа церков ХВЄ Миколаївської області — також має власний молитовний будинок. Цей район характеризується тим, що п'ятидесятниця тут розпочалась ще в 20-ті роки ХХ ст. В цьому районі багато населених пунктів. За останні роки євангелізаційні групи об'їхали всі населені пункти. В результаті цього в 14 з них, селах Новогригорівка, Весела Балка, Любомирівка, станція Казанка, Великоолександрівка, Романівка, Новодмитрівка, Новоукраїнка, Скобелево, Троїцько-Сафонове, Новолазарівка та інших, утворились групи віруючих. Готуються документи на реєстрацію трьох з цих церков, які мають до 20 членів кожна. Також в 4 населених пунктах куплені будинки для зібрань за церковні кошти. В центрі смт. Казанка для богослужінь відреставрований силами віруючих літній кінотеатр, в

якому часто проходять євангелізації. Бог не обділив Казанківську церкву і майстрами з будівництва. Це такі брати, як О.П. Підгородній, С.Д. Фалій, які проводять роботи не лише в своїй церкві, але надають допомогу й іншим церквам, як в Миколаївській області, так і за її межами. Цій церкві Бог дарував жертвовного брата — брата Олега Заріцького, який прийшов до Господа з усією своєю сім'єю. Він придбав для церкви літній кінотеатр, подарував мікроавтобус. Великі кошти виділяє на будівництво недільної школи, гаража і на оздоровлення дітей в літній період. Місцева церква щиро дякує Богу за таку людину.

По сусідству з Казанкою є с. Миколаївка, в якій діє стара церква, що має власний дім молитви. Пасторське служіння тут несе Василь Федорович Сидоров, який в свій час відбував заслання за Слово Боже. Але це не зламало його, він і тепер успішно трудиться на ниві Божій.

— **А про які християнські служіння Ви б хотіли ще розповісти?**

— Євангелізаційне служіння в області несе член Ка-

занківської церкви, рукопокладений пастор Станіслав Дмитрович Фалій, який багато уваги приділяє євангелізації, не жалючі ні духовних, ні фізичних сил, ні власного транспорту для євангелізаційної праці. Результатом його роботи є десятки нових груп віруючих в області. Ми дякуємо Богу за те, що маємо такого здібного євангеліста, і надіємось, що ще багато роботи буде ним зроблено.

Сестринському служінню довгі роки не приділяли належної уваги. Ініціатором зміцнення такого служіння став заступник старшого єпископа області М.С. Зозуля, який запропонував для цієї роботи кандидатуру сестри Л.В. Іванченко з с. Новогригорівка Казанківського району, а також запропонував провести першу обласну сестринську конференцію в Казанківській церкві. На даний час в області добре налагоджено сестринське служіння, яке очолює сестра Лідія Василівна. Її активною помічницею є сестра Лідія Іванівна Ликова з Казанківської церкви. Через це служіння багато сестер пережили благословення в своїх сім'ях і в особистому служінні Богу.

Відповідальний за молодіжне служіння брат із Первомайська Андрій Богданович Свирдан, рукопокладений диякон, який має великі організаційні здібності. В серпні 2001 р. відбувся християнський табір для молоді на побережжі лиману, що впадає в Чорне море. В ньому брало участь близько 200 чол. молоді з Миколаєва та області. Були проведені дуже благословенні семінари, в яких брав участь вчитель нашо-

Інформаційний щит центральної церкви ХВЄ м. Миколаєва

го братства Ростислав Шкіндер, євангеліст Клайд Браун зі штату Техас, а також Павло Цвор. Молоді люди переживали спілкування з Богом і великі духовні благословення.

Також в області ведеться благодійна робота «...для своїх по вірі» (Гал.6:10), а також для сиріт, малозабезпечених. Їм роздають медикаменти, одяг, продукти харчування та організовують благодійні обіди.

Хочу також сказати про роботу центру реабілітації хворих на наркоманію та ал-

коголізм. Несе це служіння брат Павло Миколайович Івахненко. Ця робота проводиться в церкві «Віфанія». Постійно приходять хворі люди, батьки хворих дітей... Є багато випадків зцілення від найважчих форм цих хвороб.

— **Що Ви побажаєте читачам журналу?**

— Всім читачам журналу бажаю, по-перше, молитовно підтримувати видання цього духовного журналу. Написане слово має великий вплив. Є багато свідчень людей, які прийшли до Бога через чи-

тання Біблії, а також і духовної літератури. Бажаю підтримувати журнал і матеріальними пожертвами і надсилаючи особисті свідчення про пережиті Божі милості. Час останній — цінуймо ним, кожним прожитим днем для того, щоб якнайбільше зробити для Царства Божого на землі, принести багато плодів для слави Господа Ісуса Христа. Духовні жнива закінчуються. Скоро прийде Господар жнив, і кожен отримає нагороду за свою працю. Нехай ваша нагорода буде великою! ■

Нотатки до історії церков ХВЄ Миколаївщини

Миколаївщина... Що виникає в свідомості та уяві людини, коли вона чує цю назву? Гаряче південне скіфсько-сарматське сонце, високі степові кургани, безмежні польові простори, ніжне цвітіння весняних садів, золоті далі пшеничних ланів, блакитні стрічки Південного Бугу й Інгулу, приємна прохолода лагідних білопінних хвиль Чорного моря... Звичайно, люди різні, тому й асоціації в кожного можуть виникати свої, але гарячий подих золотистих нив і свіжі вітри Чорного моря створюють приємне враження про цей благодатний куточок півдня України. На величних сторінках історії цього південного краю можна прочитати про різноманітні видатні події та побачити імена славетних діячів, про яких відомо у всьому світі — О.В. Суворова, Ф.Ф. Ушакова, П.С. Нахімова, В.О. Корнілова, Ф.Ф. Белінсгаузена, М.П. Лазарева...

Так, ця земля, зігріта сонцем, оповита легендами, уквітчана золотими пшеничними колосками і жовтогарячими головами соняхів, дуже знаменита. І не лише своїм географічним положенням та істо-

ричним минулим... А тим, що найголовніше багатство цього краю України — це люди, яких так сильно любить Творець цього світу. Він неодноразово посилав сюди Своїх посланців, щоб засвідчити людям про Свою батьківську небесну любов...

Історія поширення Доброї Новини та християнської віри сягає своїми коріннями глибокої сивої давнини... Хто тепер зможе в повній мірі змалювати відданих Христу людей, які проповідували і жили для Ісуса в цій місцевості? Історичні дані та свідчення очевидців повідомляють про дуже важливе значення для руху християн віри євангельської на Миколаївщині діяльності Івана Юхимовича Воронаєва, який відкрито навчав про хрещення Святим Духом з ознакою інших мов. І.Ю. Воронаєв був пастором в м. Одесі, але він та його помічники проповідували Слово Боже не тільки на Одещині, а й у багатьох інших містах та селах. В результаті цього п'ятидесятницький рух стрімко поширювався серед общин інших сіл та міст.

В 20-их роках ХХ століття одними з перших церков хри-

стіян віри євангельської, які виникли на Миколаївщині, були церкви в Казанці, Первомайську і Кривому Озері, в м. Миколаєві.

Широкий євангелізаційний рух, який розпочався в Одесі та поширився на території України, мав велике значення для утворення та швидкого зростання християнських громад, в яких віруючі, сповнені Духом Святим, вели активний духовно-євангелізаційний спосіб життя.

Господь хрестив Духом Святим тих, хто вірив і бажав хрещення Святим Духом. П'ятидесятниця по Миколаївщині поширювалась і зростала, але репресії, яких особливо зазнали віруючі в сумнозвісні 30-і роки, призупинили ріст церков і загнали їх в глибоке підпілля... Однак справа, розпочата Господом через багатьох відданих Господу віруючих братів та сестер продовжувалася, незважаючи ні на які переслідування. Слово Боже сіялося, нива Божа оброблялася, все здійснювалося для того, щоб Господар жнив був прославлений. За це йшли на невимовні муки гонінь, переслідувань, ув'язнення та заслання.

Церкви в Казанці, Первомайську, Миколаєві з Божою поміччю витримали все і по-

Християнське пробудження на Казанківщині

П'ятидесятницьке пробудження в нашій місцевості бере початок з далеких 20-их років ХХ століття...

Те, що тоді являла собою земля України, переживши події Першої світової війни, революції, громадянської війни, інтервенції, бандитизму, політику військового комунізму, не можливо не тільки передати, але й навіть уявити. Руїни й голод. Очевидці тих подій залишили свої спогади. Історичні документи, які збереглися, також свідчать про той період життя.

...Десь в той час житель Казанки — Іван Севастьянович Ільїн, який був у Сербії, вирушив додому через Болгарію. І ось в Болгарії він зустрівся з І. Ю. Воронаєвим і з Богом. На рідну казанківську землю Ільїн приїжджає віруючою людиною. А

незабаром І. Ю. Воронаєв під час своєї місіонерської подорожі відвідав нашу місцевість. Саме з того часу і розпочинається духовне пробудження серед місцевих жителів. Крім І.Ю. Воронаєва, в нашу місцевість з проповіддю Євангелії приїжджали також В.Р. Колтович, Г.Г. Понурко, І.В. Кузьменко та інші вірні Ісусу Христу люди.

Мені довелося поспілкуватися з М.Д. Настичем, який особисто декілька разів бачив Воронаєва, слухав його проповіді і зберіг про нього спомин як про дуже шановану людину і благословенного мужа Божого. Він також розповів мені про деякі події тих літ.

Приїхавши додому, І.С. Ільїн разом з жителем Казанки — Іваном Федоровичем Довженком — розпочав працювати для Госпо-

да. Бог щедро нагородив їх та їхніх помічників за працю на ниві Божій. Результатом їхньої діяльності було створення в нашому селищі у 1921-1922 роках першої п'ятидесятницької церкви. Вона стала великим Божим благословенням для всіх наступних поколінь християн і жителів Казанки.

Із спогадів. Перше водне хрещення відбулося в Казанці на ставку так званої Гончаки. На одній із вулиць біля ставка було весілля, і майже всі гості прийшли подивитися на цю незвичайну подію. Відбулася довга розмова з ними, яка супроводжувалася проповіддю Божого Слова.

Всі люди, які мали бажання зустрітися з Богом і отримати спасіння через віру в Ісуса Христа, послухати Слово Боже, пере-

нині трудяться на ниві Божій.

Під час гонінь віруючі збиралися по хатах. В 2001 році Казанківська церква буде відзначати 80-ліття з часу утворення. Перша церква ХВЕ була зареєстрована в м. Миколаєві в 1978 році. Першим її пастором був Василь Захарович Утенков, дияконом церкви був обраний В.Р. Кравчук. На той період в області були церкви в містах Миколаїв та Первомайськ і в смт. Казанка.

В 1980 році в результаті нещасного випадку на виробництві пресвітер Миколаївської церкви В.З. Утенков помер. З того часу пасторське служіння в місті Миколаєві продовжував В.Р. Кравчук. В 1986 р.

було створено обласне Миколаївське об'єднання церков ХВЕ. Першим його пресвітером був обраний В.Р. Кравчук. На період 1989 р. в області було 7 церков ХВЕП. В період з 1989 по 1997 рік В'ячеслав

Романович був у США. В квітні 1997р. він був повторно обраний обласним пресвітером.

Станом на серпень 2001 року в області зареєстровано 25 церков, ще декілька громад проходять процес реєстрації.

Богослужіння під час водного хрещення у церкві смт. Казанки, співає музична група.

жити силу Духа Святого і Боже благословення, почали ходити на зібрання. Громада духовно і кількісно зростала. Вогонь Духа Святого, Який діяв через Воронаєва та інших послідовників Ісуса Христа, запалював віру в місцевих жителів. І майже по всіх великих населених пунктах, таких, наприклад, як: Миколаївка, Троїцько-Сафонове, Велика Олександрівна, Устинівка і в багатьох інших селищах Казанківщини, Миколаївщини і тогочасного Криворізького округу з'явилися групи віруючих людей і п'ятидесятницькі церкви.

Із спогадів. Казанківська церква християн віри євангельської, розпочавши свою діяльність з декількох чоловік, швидко зростала. Скоро зібрання відвідувало близько 150-200

чоловік. Богослужіння проводилися переважно по домівках віруючих людей. Громада була заможною. Люди старанно працювали, обробляли землю, сіяли зернові культури, соняшник. Були дуже працьовиті, щирі, сердечні і мали любов між собою. Вдовам і малозабезпеченим членам общини — допомагали. На вечерях християнської любові роздавали відрізи тканини, продукти харчування. Керівником церковного хору був І.С. Ільїн, який мав чудові музикальні й організаторські здібності. Добрі люди його згадують як статечного чоловіка з розкішною бородою. Він мав велику прагу служити Господу. На зібраннях співали всі, але місця для хористів займали лише ті, хто був хрещений Духом Святим. Така була велика відповідальність в служінні Богу. А служити Ісусу хотіли всі і тому прагнули хрещення Духом Святим.

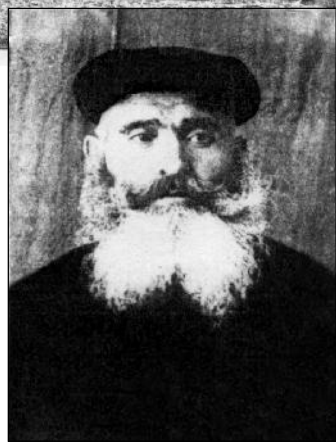
Вночі 7 листопада 1937 р. І.Ільїна заарештувала міліція за віру в Ісуса Христа. Повернувся він додому через 10 років. Про перебування в тюрмі розповідав мало. Казав, що дай Бог туди нікому не попадати. Розповів, що його хотіли змусити відректися від Господа. Знущались, заклада-

мували духовне хрещення із знаменням інших мов. Спілкуючись, члени церкви дуже поважали один одного і особливо старших в Господі. Також були видіння, відкриття під час сну, пророцтва, зцілення з віри.

Із спогадів. Духовне хрещення І.С. Ільїн отримав під

Віруючі казанківської церкви ХВЄ, у центрі — І. Ільїн, 20-ті роки; Іван Ільїн під час перебування у тюрмі.

ли пальці рук в двері та притискали їх так, що було чути, як не витримують кістки. Це було справжнє пекло.... В квітні 1949р. його відправили на заслання в Красноярський край, де він пробув п'ять з половиною років. Як наслідок знущань, він отримав 2-у групу інвалідності. Після смерті Сталіна брата реабілітували. Помер 13 серпня 1965р. Але до останніх днів служив Богу всім своїм життям та свідчив людям про Ісуса Христа. Його служіння допомагало утвердитися багатьом людям, які й понині живуть та славлять Господа.

Під час богослужінь і в повсякденному християнському житті діяв Дух Святий. Люди калялися в своїх гріхах, раділи і плакали від радості спасіння. Отри-

час обкопування вишень в своєму садку, І.Ф. Довженко — на полі біля снопів. Були різноманітні цікаві пророцтва про те, що буде з безбожною країною (голодомор 1933-34рр.). Приблизно за два роки до Великої вітчизняної війни було видіння: над Казанкою великі стовпи диму, червоні хмари. Це навіювало гнітючі думки і сповіщало про якесь майбутнє нещастя...

Багато людей, отримавши розуміння від Господа, а також

через складні обставини тогочасного життя, змушені були залишити обжиті місця і виїхати в інші краї: Середню Азію, на Кавказ чи ще кудись. Але в серцях їхніх жив Господь Святим Духом. З часом багато хто повернувся на рідну землю, а хто й навіки залишився в чужих краях.

В 1924 році в Одесі, 23 вересня, на обласному з'їзді був створений Союз християн віри євангельської п'ятидесятників. Казанківська церква також увійшла в цей Союз.

Із спогадів. Житель Казанки Василь Якимович Абрамов мав дуже велике бажання поїхати на з'їзд в Одесу. Щоб заплатити за дорогу, він продав свою землю. І коли сидів на з'їзді, сповнений Духа Святого, повторював про себе: «Не дарма приїхав, не дарма приїхав».

В 20-і роки люди в Казанці збиралися на зібрання по домівках до того часу, поки один чоловік, на якого казали Бабайонок, не купив приміщення для молитовних зібрань в центрі селища. Приблизно в тому місці, де нині знаходиться будинок райадміністрації і кінотеатр «Колос». З того часу богослужіння почали проводити тут, і благодать Божа була на віруючих людях.

Звичайно, крім благословення, були в церкві різноманітні труднощі, розділення — особливо з появою так званого вчення «третього заповіту». Але, незважаючи ні на що, церква вистояла, вижила і продовжувала трудитися для Ісуса.

З 1929 року церкву очолює В.А. Абрамов, який був делегатом Другого Всеукраїнського з'їзду ХВЄ в 1927р. в м. Одесі. За віру в Ісуса Христа він відбував тюремне ув'язнення з 1930 по 1933 р. Багато інших братів і сестер відбули чи й загинули в тюрмах тоталітарного режиму. В багатьох було забрано здоров'я і життя, але не зломлено віри в Бога. Забирали в тюрми за те, що читали Біблію, били, знущалися, як

хотіли, звинувачували в контрреволюції, не давали спати, змушували стояти по 36 годин, вимагали говорити нецензурні слова, пити спиртні напої, курити, лжесвідчити, тяжко працювати... М.Д. Настич свідчив, що коли він попав в таку «м'ясорубку», йому навіть не давали опам'ятатися і зрозуміти, що сталося. «Я не знаю, де я був: на цьому світі чи на тому. Живий чи вже мертвий... І чи це нарешті кінчиться, чи ні» Історія і людська пам'ять осудила і осуджує ті часи імперії СРСР, коли пролилося стільки крові. Невже треба було знущатися з людей, які лише хотіли жити чесно і вірити в Бога?

Під час гонінь Бог все одно давав віруючим можливість зібратися, послухати Слово Боже, помолитися.

З 24 січня 1943 року старшим братом був Микола Дорофійович Настич. З його слів, в ті часи в Казанці налічувалося близько 150 чоловік, які відвідували богослужіння.

Казанківська церква завжди мала тісне християнське спілкування з християнами с. Миколаївки, м. Нового Буга, м. Бобринця, м. Кривого Рогу та інших міст і сіл.

Кількість віруючих людей в церкві постійно змінювалася. Одні вмирили, інші ставали невіруючими, ще інші виїхали. Але Господь завжди зберігав ті «7 тисяч», які не поклонилися Ваалу. На теренах Казанківщини було посіяне здорове зерно євангельської науки. І це є благословенням для всього нашого народу.

...80-ті роки. Віруючі в Ісуса Христа люди збираються по домівках, в старенькій хатинці, яка стала місцем для богослужіння. Але в серцях живе мрія мати свій власний просторий дім молитви.

Представники церкви йдуть до місцевої влади з проханням дозволити побудувати будинок для християнських зібрань і богослужіння. Дуже нелегкою вия-

вилася ця справа, але все-таки вона увінчалася успіхом — дозвіл було врешті-решт отримано. На той час в церкві налічувалося 25 членів, в основному з віруючих сімей Підгородніх, Фаліїв, Алексєєвих, Оржеховських... Розпочалося будівництво. Всі працездатні члени церкви, не жаліючи свого часу і коштів, невтомно працювали. Працювали молоді і люди похилого віку. Будівництво велося переважно у вихідні дні і вечорами, після відпрацьованого повного робочого дня в колгоспі чи на виробництві.

Суттєву допомогу надавали християни з різних церков України.

Для місцевих жителів будівництво дому молитви було справжнім дивом. Багато хто з них приходив до будівельного майданчика, щоб все побачити своїми очима.

Будівництво продовжувалося майже два роки. Назавжди в пам'яті казанківців залишиться спогад про це і захоплення від того, які дружні і працьовиті віруючі люди — «євангелісти», як тоді казали на нас.

18 листопада 1990 року відбулося урочисте відкриття будинку молитви, на якому були численні гості та місцеві жителі, серед яких було посіяне Слово Боже. Дехто з них покався в свій час й свідчив, що ця подія посприяла їхньому наближенню до Господа.

На сьогодні церква смт. Казанка, незважаючи на різноманітні труднощі, переживає духовне піднесення. В церкві прославляється ім'я Живого Бога.

Тепер пресвітером церкви є Михайло Степанович Зозуля, дяконами: Олександр Павлович Підгородній, Станіслав Дмитрович Фалій. В церкві налічується близько 150 членів. Частина членів виїхала на проживання в США, Ізраїль та інші близькі чи далекі краї, де також продовжують служити Господу. На їх місце до Ісуса Христа Дух Святий приводить нові душі. Недільні і святкові богослужіння відвідують близько 250-350 чоловік.

**Матеріали рубрики «Представляємо область»
підготував Юрій КИРИЛЮК.**

Я народився в звичайній сім'ї, в якій було троє синів. Батьки турбувалися про нас, як могли. До 8-ого класу навчався нормально. Але кожна людина підходить до того періоду, коли починає шукати себе, своє місце в житті і робить власний вибір. В цей час хочеться спробувати всі насолоди світу і заповнити свій внутрішній світ якимись незвичайними почуттями. Цим скористався ворог людської душі... В 14 років я почав вживати алкогольні напої та наркотики. В 16 — вперше була здійснена внутрішньовенна ін'єкція... Виникла наркозалежність. З часом потреби збільшувались, для їх задоволення потрібні були кошти. Свої життєві потреби намагався вирішувати за рахунок інших людей. Це

мені подобалося. З часом в моє життя ввійшло дуже багато негативного. Таланти, дані Богом при народженні (креслення, математика, геометрія), були закопані.

Незаконна дорога, по якій я йшов і крав, привела мене до того, що я в 21 рік потрапив в колонію. До цього часу все проходило безкарно, і я вважав, що так буде продовжуватись весь час. За своє життя тричі довелося побувати в місцях позбавлення волі... У 1986 році одружився.

Моє життя, я відчував, все ближче підходило до останньої межі — смерті... В мене з'явився туберкульоз, різні хвороби печінки, 6 років не було дітей. Невпинно прогресувала духовна і тілесна деградація моєї особистості. Я все це розумів, але зупинитись і звільнитись від наркозалежності не міг. Я розумів, що потрібно щось робити для

того, щоб залишити шкідливі звички, але не знав, до кого звернутися. Приклад друзів підтверджував, що лікарі безсилі, влада також нічого не могла зробити... Мені загрожувала колонія суворого режиму, а це — вирок до закінчення життя. Я не мав ніякої надії. Фізичний стан не давав мені можливості жити повноцінним життям. Все це відчували мама, дружина, друзі, родичі, сусіди. На обліку не перебував. Намагався лікуватися анонімно, навіть звертався до ворожбитів...

Сім'я була на грані розлучення... Все свідчило про те, що я потрапив у безвихідну ситуацію і розумів, що приречений на смерть. А диявол мені казав, що в мене безвихідна, безнадійна ситуація... і все те, чим я займався, можу робити... до кінця.

Я знав, що є Бог, але не вірив, що Він сильний і може допомагати людям. Я чув про Ісуса Христа, як про міф чи легенду, але не чув про можливість спасіння через віру в Ісуса Христа.

Так трапилося, що мій

**Що не могли зробити
рідні, лікарі, міліція
— зробив Ісус Христос**

близький друг, який був у ще гіршому становищі ніж я і перебував під постійним наглядом лікарів і міліції, і практично ніколи не виписувався з наркології... повірив в Бога — і це змінило його. Я спостерігав за ним півтора року. Я вважав, що він просто став релігійною людиною. Повністю не міг зрозуміти його вчинку, але думав, що так йому буде краще.

Вихід із власної ситуації я продовжував шукати самостійно, покладаючись на власні сили, — без Бога. Думав, що є якісь інші методи і не кожному може підійти те, що підійшло йому.

В колонії і на волі доводилося зустрічатися з віруючими. Було цікаво розмовляти про Бога. Але наша власна позиція полягала в тому, що, мовляв, в Бога Своє життя, а в нас своє, і ми продовжували робити свої справи.

Раптові зміни в житті друга примушували замислитись. Він перестав пити, курити, колотися, що до цього робив регулярно. Це відразу кидалось у вічі всім оточуючим. І все це було результатом не власних вольових зусиль, а мало якесть надзвичайне походження.

Мене дуже цікавило, куди заведе його та дорога, по якій він почав йти. Я думаю, що він молився за мене і відчував, як мене любить Господь, але я продовжував йти своїм шляхом. Мій організм не витримував. Всі людські методи звільнення від наркоманії були безрезультатними...

В самий критичний момент прийшов мій друг і запропонував мені піти в дім молитви в такому стані, в якому я був... Десь посередині богослужіння я виявив бажання покаятись. Це було 1994 року.

Мій 20-річний стаж наркомана лишився позаду. З цьо-

го дня Бог почав змінювати мене з внутрішнього і зовнішнього боку.

З моєї старої компанії всі померли, не досягнувши 30-40-річного віку, або закінчили життя самогубством. І не тому, що вони були гірші, ніж я, а тому, що відкинули послане їм Слово Боже.

В живих лишилися лише ті, які повірили в Ісуса Христа і за кого молились батьки.

Водне хрещення я прийняв через рік, в 1995 році, а духовне хрещення отримав через три місяці після покаяння. Мое життя швидко почало змінюватися в кращу сторону. Я цінував своє спасіння через віру в Ісуса Христа і боровся за своє життя з Божою допомогою, тому що бачив, що ті люди, які не цінували спасіння, знову скочувалися вниз.

В своєму житті я побачив дивовижні речі, які зробив Господь. Наприклад, коли я прийшов зі своїми речами в тубдиспансер на лікування, лікарі після обстеження відправили мене додому. Я зрозумів, що це Бог почав зцілювати моє тіло. Крім того, нормалізувалась робота печінки.

На даний час ми всі разом відвідуємо церкву. Дружина стала членом церкви. Мама регулярно ходить на зібрання.

Я бажав знайти для себе роботу. Почав столярувати. Господь допоміг мені віднайти загублені таланти (креслення, математика) і застосовувати їх в столярній справі. Робити розмітки, бачити внутрішнім зором майбутній дизайн, читати креслення, мати просторову уяву — і що найголовніше, всі ці здібності почали працювати в правильному напрямку і почали збільшуватись, як про це пишеться в Святому Слові. На сьогодні я маю свою майстерню, столярний цех. І не лише

забезпечую потреби своєї сім'ї, але й можу подати поміч нужденному.

В мою сім'ю прийшов Божий мир, спокій і радість. Бог нас з дружиною благословив дітками — тепер їх у нас четверо. Вони здорові і благословенні Богом. Налагодилось спілкування як з домашніми, так і з родичами, сусідами, владою, перестала переслідувати міліція.

Бог повністю звільнив мене від шкідливих звичок. Я зараз маю нормальне людське життя, про яке тільки мріють люди, але про нього пише Слово Боже, і воно реальне.

Я задумувався: чому так багато людей страждають в цьому світі? І приходив до висновку, що спасіння можливе лише в Ісусі Христі.

В мене з'явилося бажання допомагати своїм друзям і знайомим. Бог дарував мені такі служіння в церкві «Віфанія»: я проповідую, є куратором домашніх груп, відвідую колонію суворого режиму №53, несудияконське служіння, щосуботи проводжу служіння в церкві з людьми, хворими на наркоманію та алкоголізм; проводжу бесіди з батьками, звершую молитви. Переконаю людей на прикладі власного життя. Знання психології людей в такому стані, в якому колись був я, допомагає мені правильно проводити цю роботу. В церкві є люди, які покалялись через це служіння.

Ісус прийшов, щоб спасти всіх. В цьому я впевнився на прикладі свого друга, себе особисто і життя багатьох спасених. Жоден лікар чи міліціонер не може похвалитися тим, що робить Бог.

*Павло ІВАХНЕНКО,
м. Миколаїв,
відповідальний за служіння
в центрі реабілітації
нарко- і алкоголезалежних*

Не можна калічити свою душу, не калічачи при цьому і тіла. *Бернард Шоу*

ЗАЛИШЕНІ ВОЛИ

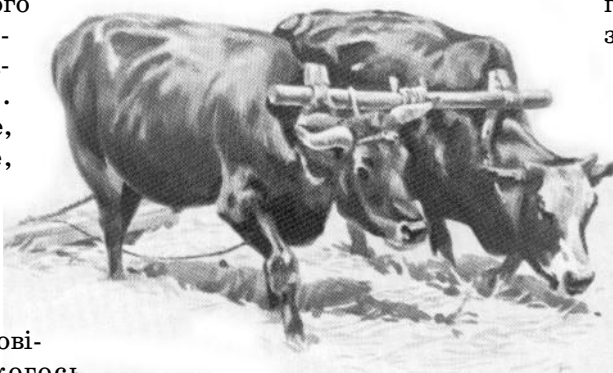
Проповідь на IX Конференції місії «Голос надії»
(18.08.2001, м. Луцьк)

Господь посилає пророка Ілля і каже до нього: *«Іди і вернися на свою дорогу на Дамаську пустиню. І прийдеш, і... Єлисей, Шафатового сина з Авел-Мехоли, помажеш на пророка замість себе... І пішов він ізвідти, і знайшов Єлисея, а він оре. І підійшов до нього Ілля, і кинув йому свого плаща. І позоставив той волів, та й побіг за Іллею і сказав: «Нехай поцілую я батька свого та свою матір, — та й піду за тобою!» А той відказав йому: «Іди, але вернися...» І вернувся він до нього, і взяв запряга волів та й приніс його в жертву, а ярмами волів зварило його м'ясо і дав народові, а ті їли. І він устав, і пішов за Іллею, та й служив йому» (1Цар.19:15-21).*

Бог посилає Ілля після всіх тих подій, які той пережив, щоб він помазав після себе на пророка Єлисея. Ілля робить це. Застає його в роботі: дванадцять пар волів працює в нього на полі. І пророк Божий приходить, знаходить Єлисея. Уявіть: Єлисей оре, а Ілля за ним іде, потім бере свого плаща і кидає на нього. Хто досліджує історію, той знає, що означає плащ знатного чоловіка, кинутий на когось. Це — повага, заохочення, це означає, що потрібно все залишити і йти за людиною, яка кинула його. Богослови тлумачать, що Єлисей був у колі пророків. Він був знайомий з пророком Божим. А щодо плаща, то пророки всі знали, що це означає: вели-

чезною честю буде те, на кого впаде цей жереб. Але потрібно було врахувати дванадцять пар волів, потрібно було врахувати поле, яке вони обробляли, врахувати все, що він мав від того, на чому працював. І ось плащ падає на Єлисея. Зверніть увагу на те, що робить в той момент та людина. Він не стоїть у роздумах, що робити далі: чи орати, чи відкласти того плаща і сказати: «Почекай, я доорю, а тоді піду». Ні, він все залишає, і одразу ж говорить до пророка: «Дозволь мені попрощатися з моїм татом і мамою». Бачите, які рішучі дії робить цей молодий чоловік. Ілля дозволив, але з умовою — вернися.

Як він прощався з батьками, на яких умовах — невідомо. Чи казав батькові: «Тату, мене кличе Божий чоловік Ілля, і я змушений з ним іти, але я там не доорав половину

поля. І воли там і стоять в тій борозні. Я все так залишив, бо він плаща кинув на мене». Може, з тремтінням говорив це, і батьки розуміли, що означає цей плащ, кинутий Божим чоловіком. Не говориться нічого про те, чи плакали

вони, чи ні. Але сказано, що він повертається знову на те саме поле. Там стоїть Ілля, там стоять всі інші орачі. Єлисей бере своїх волів (йому, напевно, допомагають слуги), заколює їх, будує жертвник, кладе їх на цей жертвник, ярмо бере для дров. А все це цінності були в господарстві. Та незважаючи ні на що, він бере це ярмо, рубає, складає на жертвник, бере волів, приносить жертву, м'ясо роздає — і йде за Божим пророком.

Одні дивилися, напевно, — щасливий! А інші, може, й казали — нерозумний. Взяв воли зарізав, ярмо спалив, покинув батька і матір і пішов невідомо куди. Ми ж знаємо Ілля — в нього незавидна доля. Як він ховався від царя, як він втікачем був... В нього немає ні пристановища, ні місця постійного... Що цей Єлисей зробив? І одні й інші говорили, і одні й інші були по-своєму праві.

Та я хочу сказати, що неспалене ярмо, непринесені в жертву воли — це величезне гальмо для праці Божої. Я знаю одного брата, який закінчив біблійну школу, прийшов до мене та й каже: «Я вже закінчив школу, але я не можу їхати на працю». І почав перелічувати чому. Я пригадав це місце і кажу йому: «Треба віддати в жертву. Треба спалити. Я розумію, що воно цінне для тебе. Але ти змушений покинути його, якщо ти чуєш на собі цей плащ, якщо ти чуєш помазання Боже, ти змушений це зробити». Він мені подякував і зараз плідно працює місіонером.

А може бути й таке в житті, що в стійлах стоять воли і ждуть господаря, а він

Воли

Воли, воли... Якби не ті воли,
То може б ті, що кликані були,
Були б також і вибрані в кінці...
Бо ось спішать повсюди посланці:
«Готове все! Настав вечір час,
Тому господар нас послав по вас
— Приходьте всі, що кликані були!»

Але воли... Якби не ті воли!
«Купив волів хороших. Як кортить
Їх випробувати в найближчу мить!
О, ті воли — утіха для очей!
Ну, а вечеря? Буде ще вечер,
Сніданків і обідів без кінця...»
— Відмова зустрічає посланця.

Воли, і землі, й молоді жінки —
Не в них вся суть.
Прийшли би — навпаки,
Знайшли би радість, що не тій рівня,
Що є від поля чи волів щодня.
Та щоб прийти і сісти за столи,
Не дало те, що в серці, — не воли,
Не ці ось ситі, круторогі, пишні,
І не красуня, яка заміж вийшла,
А власне «я», що так для серця миле...

«О, Господи! Ти посилай нам сили
Як на Іллі. Ні, вдвоє як в Іллі...»
Якось Ілля проходив по ріллі.
Орав волами землю Єлисей.
Було все явне для Іллі очей:
При ділі чоловік: воли, рілля,
Та кидає на нього плащ Ілля:
«Іди за мною!» І не треба ждати —
Воли як жертва на вогні горять,
Горять плуги, лишаються поля.
А Єлисей пішов і перед ним Ілля.
Коли Іллю на небо Бог забрав,
Подвійну силу Єлисею дав.

«Як в Єлисея, силу нам пошли!»
А ти у жертву вже приніс воли?
Ще не приніс? «І спробувать кортить,
І на вечерю кличуть. Що за мить!
Співпало те і друге на біду.
Такі воли чудові! Не підуй!»

Спішать по всіх усядах посланці.
«Ведіть, збирайте — хто прийде в кінці,
У радості засяде за столи».

Ну, а воли? Зостануться воли —
Дано вогню наказ усе пожерти,
Але тоді то вже не буде жертва...

Подумай — чи рівняється з волом
У Божім Царстві місце за столом?!

Ольга ЛАЗАРУК

працює для Бога. Але яка це може бути праця!?
...Вертається старший син з поля, а в домі не-
чуване: музика, радості немає меж. Покликав
слугу і питає, що сталося. А той каже: «Твій
брат повернувся. Батько звелів усім радіти, бо
пропадав і знайшовся». І що? В серці заговори-
ли воли: «Як це так? Я так працюю!» І у вічі
батькові, який прийшов покликати його на свя-
то, він сміливо заявляє: «Я все виконую, я зав-
жди роблю все, а ти мені навіть козляти не дав,
щоб повеселитися зі своїми друзями. А оцей...
твій...» Навіть по імені не називає свого брата.

Воли потрібно принести в жертву, ярма спали-
ти на жертівнику Божому, тоді праця буде
плідною. Дияволу не вдасться повернути вас до
стіл ваших, де ревуть ваші воли; дияволу на
вдасться вас повернути, тільки тому, що десь
там ярмо висить чи поле стоїть незоране.

Сповнені Божого Духа, помазані помазанням
Господнім, які ви щасливі, коли ви все зробили
правильно! Якщо ви все залишили, то вам не
страшна ні Марійська республіка, ні Карелія,
ні інше місце, куди вас послали, — якщо у вас
зроблено все правильно. Нічого не хочу поба-
жати вам більше над те, щоб Дух Божий був на
вас вдвічі більше, ніж на церкві, яка вас поси-
лала. Єлисей каже до Іллі: «Нехай же буде на
мені подвійний твій дух!» І знаєте, яку умову
поставив Ілля: «Якщо побачиш мене... — то
буде!» Уявіть: яке це пильнування, яке очіку-
вання! Але чоловік Божий поклав у своєму серці:
«Повинен побачити!» І настав цей момент: на
очах у Єлисея колісниця Бога забирає Іллю,
той самий плащ впав знову до його ніг, але цей
плащ вже мав підставу у серці Єлисея, він мав
фундамент, мав місце. Там роздумів вже не було,
там не було прощання з батьками, там вже воли
принесені в жертву, ярма спалені. Він сміливо
бере той плащ, б'є ним по воді і каже: «Де Гос-
подь, Бог Іллі?» Це був виклик, який мав вели-
ке значення, виклик, який опирався на віру.
Там не було великої церкви, не було так багато
Божих помазанців, але був Господь! Він і сьо-
годні з нами, Він готовий послати нас силу, го-
товий благословити. Сьогодні я почув хвилюю-
чу для себе фразу: «Бог не вибавляє нас від печі,
він вибавляє нас в печі». В піч треба йти, треба
наважитися. А в печі — Господь!

Хочу побажати усім, хто вже працює, або хоче
працювати для Господа, щоб ніякі воли не заго-
ворили у вашому серці і не покликали на недо-
орані поля, до недорахованих грошей, які міг
би принести ваш бізнес. Багато ваших друзів,
можливо, мають процвітаючі фірми, їздять на
дорогих «Мерседесах», відпочивають на курор-
тах, а вам немає коли вгору глянути. Але ви
маєте покликання від Того, Хто повністю, до
останку, пожертвував Собою і віддав Себе за
гріхи світу. Благословень вам і Божої присут-
ності у нелегкій праці місіонера!

Василь ВЕЛИЧКО

БЛАГОВІСТЯ

ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

Кожна справа має свою мету. Чи не так? Яку ж мету має справа, яку Бог доручив нам: нести Добру Новину Євангелії?

Прочитаймо початок 4-ого розділу 2 Послання до Тимофія: *«Отже, я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має судити живих і мертвих за Свого приходу та за Свого Царства. Проповідай Слово, допомагайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою. Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться. Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю благовісника, сповняй свою службу»* (1-5). Тут апостол розповідає, яка серйозна наша відповідальність в проповіді Євангелія, а також яка чудова справа благовістя. Бог дав нам великий привілей, важливе завдання:

— проповідувати Слово;

— нести непокірному людству, яке гине в гріхах, єдину вістку спасіння;

— активно готувати світ до швидкого повернення Судді живих і мертвих.

Ми повинні проповідувати Слово вчасно і невчасно; і якщо «невчасно», то ще полум'яніше, тому що записане тут пророцтво Павла виконалося в наш час. Період

нерозумних вчень і викривлених цінностей не десь у далекому майбутньому. Цей час настав. Люди відвертаються від істини і дозволяють обманути себе міфами. Сатана через армію спокусників проголошує лукавство і обман; для заперечення Біблії він використовує телерадіомовлення, університетські аудиторії, газети, журнали, Інтернет, кіно і відео, а також багато інших засобів. В цих обставинах наш Господь і Спаситель велить нам, як і апостолам перед своїм поверненням у славу: «Вся влада на небі і на землі належить Мені, тому йдіть! Йдіть! Йдіть! Йдіть по всьому світові і проповідуйте Євангелію!» Він посилав нас сьогодні, як послав тоді своїх учнів, щоб боротися з обманом і неправдою і нести людям Євангелію — істину про те, що:

— Христос зруйнував поневолюючу владу гріха;

— джерело гріха й гордості — зруйноване;

— ціна викупу заплачена;

— шлях на небо відкритий і людина може отримати мир з Богом;

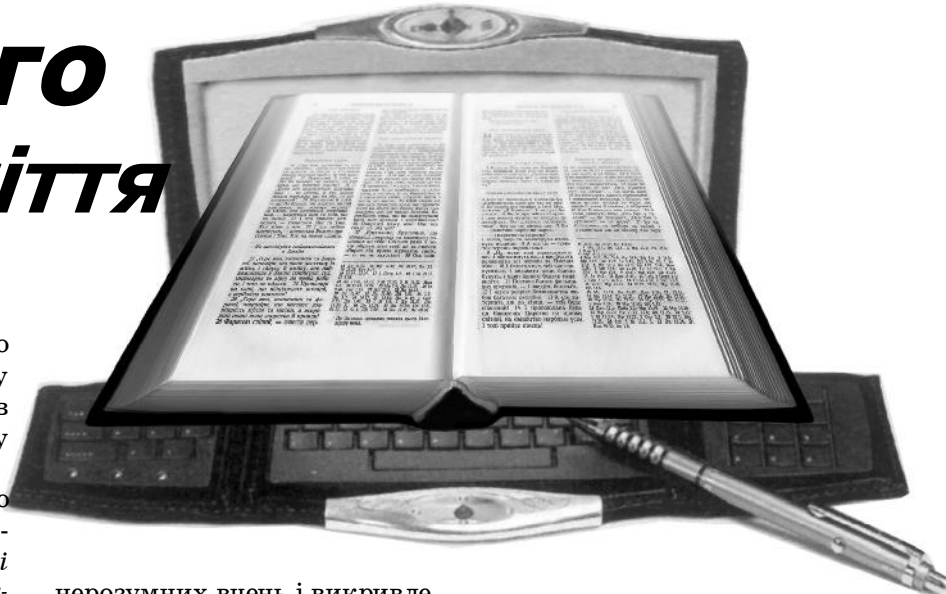
— спасіння дається даром усім людям;

— могила — це не кінець,

але, милістю Божою, стала воротами до раю.

В цьому й полягає наша проповідь. Ця істина дивовижна, вона змінює життя, спасає душі, приносить радість. Ми повинні нести цю істину в світ постмодернізму, де є пісна, вільна від холестерину дієта й Інтернет, який дозволяє миттєво долати великий простір, а люди й далі гинуть духовно.

І якщо одинадцять змогли виконати доручення Христа 2000 років тому, то тим більше можемо й ми сьогодні! В них не було радіо, телебачення, звукової апаратури, автомобілів, літаків, ніякої електроніки, та все ж вони правильно і ефективно пронесли Євангелію по всьому древньому світу. І ми теж зможемо — ми теж повинні! Сьогодні апостоли з небесних трибун дивляться, як ми пробігаємо свою дистанцію, і підтримують нас: «Тепер естафетна паличка в ваших руках! Провідайте Слово! Звершайте працю благовісника! Виконуйте ваше служіння! Будьте готові завжди, вчасно і невчасно. Час бо короткий!»

Дух Святий закликає нас звернути увагу на певні сторони благовістя. Як благовістити так, щоб благовістя було успішним?

Основою успішної проповіді є вміння правильно донести біблійну вістку, яку проголошували благовісники першого століття! Це вістка про викуплення і спасіння, яке було принесене одного разу людям через заступництво жертви Сина Божого Ісуса Христа, Який помер на хресті Голгофи 2000 років тому. Ми не маємо права забути про Євангелію в XXI столітті. Ми не маємо права змінити хоч навіть маленьку частину Доброї Новини, замінити її чимось приємнішим для сучасної людини. Наше завдання — проповідувати Євангелію в силі Духа Святого. Якщо ми будемо нести іншу Євангелію, то підпадемо прокляттю, записаному в Посланні до галатів, 1:8.

Щоб проповідувати Євангелію, ми повинні пізнати її в усій повноті. В ній, як і в будь-якій іншій справі, ми повинні бути дуже компетентні — і тоді наша вістка буде ефективною й істинною. Немає ніяких гідних шляхів, які б дозволили нам швидко досягнути такої компетентності. Апостоли, перші благовісники, провели три роки в інтенсивній підготовці під керівництвом Самого Вчителя. Вони бачили Його служіння. Теоретичні заняття завжди супроводжувалися практичним місіонерським служінням. Він вчив їх, виправляв їхні недоліки. А вони йшли за Ним до Його смерті на хресті. Він з'явився їм після свого воскресіння і дав їм Духа Святого. Ми не повинні обманюватися, думаючи, що зможемо ефективно проповідувати Євангелію нашому поколінню в вік пост-

модернізму, не переживши того, що пережили апостоли. Ми, як і вони, повинні перебувати у спілкуванні з Учителем, вивчати Його Слово, бо саме так ми дізнаємося, що людство без Бога гине в гріхах, блукає в темряві, живе у відчуженні від Бога (Пс.50:6; Іс.53:6; Рим.3:23). Потрібно визнати, що сучасна людина багато досягнула. Але ми не повинні обманюватися вдаваною величчю цих досягнень. Ми повинні твердо знати, що технологічний прогрес не може врятувати людину, як не може цього

бом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12). Спасіння світу тільки в Ісусі Христі!

Отже, щоб успішно благовістити нашому поколінню про Христа і Його Царство, ми повинні в нашій проповіді проголошувати біблійну вістку.

У вдалій проповіді вістка обов'язково пов'язана з вісником. Вістка повинна бути правильною, але не менш важливо, щоб і сам вісник був праведним! Нам соромно визнати, що найбільший недолік

сучасної церкви — нестача праведності. Голос Апостола Павла закликає нас зі сторінок Писання: «Отож, благаю вас я, щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас» (Еф.4:1).

Господь з усією серйозністю закликає: «...будьте святі, тому що Я святий» (1Петр.1:16). Наше життя повинне відповідати Слову Божому і тій вістці, яку ми проголошуємо. Праведність, чистота, відкритість повинні бути якостями і відмінною рисою всіх, хто проповідує Євангелію. Ми повинні, як Павло, вмертвляти і поневолювати «тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1Кор.9:27).

Основою для біблійної праведності є вимога, що ми всі повинні відродитися для нового життя в Христі (Ів.3:3,6-7). Ніякий курс богослов'я чи гомілетики, прочитаний в найкращій семінарії, не зможе змінити цієї потреби. Ніякого посвячення в сан, при всій його повноті, не буде достатньо. Якщо ви є рукопо-кладеним служителем церкви, але тепер усвідомлюєте, що вам чогось не вистачає в духовному житті, я благаю вас: розпочніть нові

...благовістя — це не перший крок у кар'єрі духовного працівника... Благовістя — це справа всього життя. Ми або звіщаємо, або перетворюємося в камінь. Або проповідуємо, або ж гинемо.

зробити також ні наука, ні політика, і ні за які гроші світу не можна придбати миру з Богом.

Ми проповідуємо, що людина гине без Бога, тому що це біблійне вчення. Ми проповідуємо, що в своїй загибелі людина йде до страшної вічності, тому що це також біблійне вчення. Але, слава Богу, цим наша проповідь не закінчується! Ми проповідуємо Добру Новину Віблїї — велику новину для людства, яке гине. Є надія, яка спасає, змінює життя, звільняє від загибелі, дає нове майбутнє. Ця надія, яка рятує душу, — в Ісусі Христі, в Ньому одному! Ісус Христос — це не один з різних шляхів. Ні! Він — єдиний шлях! Яким би вузьким і непопулярним не було це поняття для сучасної людини, ми не повинні мовчати. Як Петро, ми повинні обов'язково з любов'ю, але все ж безкомпромісно говорити людям, які гинуть у гріхах, що «під не-

стосунки з нашим Спасителем вже зараз.

Ми повинні присвятити себе Христу і справі благовістя. Це повеління звучить сьогодні, а тому активне благовістя повинне завжди наповняти наше життя. На відміну від думки, яка побуває серед деяких людей, благовістя — це не перший крок у кар'єрі духовного працівника, з якого він переходить на «духовні висоти», як школяр переходить на навчання в університет. Благовістя — це справа всього життя. Ми або звіщаємо, або перетворюємося в камінь. Або проповідуємо, або ж гинемо.

Далі, біблійна праведність і наше благовістя повинні керуватися Божою любов'ю. Було б чудово, якби ми разом з апостолом Павлом могли сказати, що Христова любов наповнює наше благовістя. Чи є любов Христова головною причиною нашої проповіді, чи, можливо, ми керуємося чимось менш гідним? Можливо, це прагнення до суєтної слави? Чи самолюбство? Бажання бути в центрі уваги? Прагнення до багатства, пошесті і слави? Хто ми, врешті: Божі служителі чи естрадні артисти? Чи можемо повторити слова Ісаака Вотса: «Коли я дивлюся на чудотворний хрест, на якому помер Цар світу... навіть коли б мені належала вся земля, і я хотів би запропонувати її в дар Христу, цей подарунок був би надто незначним, тому що Його божественна і дивовижна любов зобов'язує мене присвятити Йому свою душу, своє життя, всього себе».

Жодна інша мотивація не гідна служіння Богові. Нехай же любов Христа веде вас! Нехай вона наповняє всю вашу істоту!

Джеррі О. ГАЛІМОР,
*проповідь, проголошена на
Всесвітній конференції
благовісників
«Амстердам-2000»
(друкується в скороченні)*

IX Конференція місії «Голос надії»

Луцька церква ХВЄП «Віфанія» (вул. Боженка, 1) вже неодноразово приймала гостей. Але цього разу були гості особливі — місіонери християнської місії «Голос надії». Варто зауважити, що місіонери, які на цей раз зібралися для чергової IX Конференції (16-18 серпня 2001 року), вже вдруге у цій гостинній церкві.

стианське спілкування є не менш цінним, тому що воно об'єднує і дає зрозуміти, що всі ми є тіло Христове.

В роботі конференції взяли участь єпископи обласних об'єднань ЦХВЄ, директори християнських місій і біблійних навчальних закладів, представники видавництва, євангельські гурти, місіоне-

Місіонерська група з Нижньогородської області

Зібралися, щоб поділитися досвідом, успіхами та проблемами, засвідчити про Божу любов, милість та благодать, які Він виявляє народам землі.

Оскільки конференція відбувалася у приміщенні «Віфанії», зі словом — привітанням до місіонерів, як добрий господар, звернувся пастор церкви М.Ф.Синюк. Він зауважив: «Як добре і приємно бути братам разом». В істинності цих слів, як і слів «Проповідуй та навчай» (1Тим. 4:11), що стали гаслом конференції, всі не раз переконалися впродовж трьох днів. Звичайно, метою конференції було і навчання самих місіонерів. Однак, щире хри-

сти-євангелісти, закордонні гості та ін.

Зі словами привітання та благословення місіонерів, у тому числі 15-ох випускників місіонерської школи (4-го випуску), на майбутню працю на ниві Господній виступили директор місії «Голос надії» М.П. Синюк та голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко.

Другого дня конференції відбулося рукопокладання місіонерів-благовісників з правом священнодії.

Закінчилася конференція урочистим богослужінням — спомином смерті Господа нашого Ісуса Христа і Вечерею Господньою.

...Проповідувалося
і навчалось.

Іскра, що летить вгору

Життя і діяльність Григорія Федина

Історія українського євангельського руху початку 20 століття зберігає багато імен тих, хто самовіддано трудилися на Господній ниві, цілком віддаючи своє життя в ім'я Правди Божої. Такою особистістю був Григорій Федина, коротке життя якого залишило яскравий слід в історії християнства. За спогадами очевидців, він був полум'яним проповідником Євангелії, його слова «вогнем невидимим пекли замерзлі душі». Небагато залишилося тих, хто особисто зустрічався з братом Фединим. Ось як про нього згадує одна з найстаріших сестер нашого братства Ксенія Лук'янівна Дітчук, жителька міста Львова. Їй зараз 93 роки. Хрещення Духом Святим і водне хрещення вона прийняла у 18-річному віці.

«Деся на початку 1940 року до нас з Хільчиць приїхав Григорій Федина і разом

з моїм чоловіком пішов на станцію Красне відкидати сніг з колій (відбувати повинність). Після праці вони довго розмовляли. Мій чоловік Тимофій умовляв Григорія покинути Львівщину і перейти через польський кордон. Тимко добре розумів, що більшовики знищать Григорія за активну євангельську працю. На це Григорій відповів: «Яким би я був пресвітером, якби лишив своїх членів і тих віруючих, яким я проповідував, а сам втік? Що буде їм, те буде й мені!»

А брат Л.Балучинський у 1995 році писав з Польщі: «Коли перед війною я навідав Григорія, ми багато розмовляли на різні теми. Сказав мені, що має відкриття, коли почнеться війна, то він вже не буде довго жити».

Хто ж він був, цей Григорій Федина, як він пізнав правду Божу, заради якої пішов на добровільну смерть?

Народився в 1903 році в селі Княже Золочівського району Львівської області в сім'ї Василя та Меланії Федішиних. Навчався в сільській школі, був здібним учнем, ходив до церкви, розмовляв зі священником, бо мав нахил до релігії. Рано zostався напівсиротою, бо померла мати. У 17-річному віці поїхав вчитися ремесла в с. Срібне Кременецького повіту, що на Волині. Десь у 1924 році, коли йому був 21 рік, він повертався з військкомату. Його наздогнала підвода, запросили під'їхати. Їздовий засвідчив йому про Ісуса Христа і на прощання сказав: «З Богом!» Ті слова впали на добрий ґрунт і через короткий час проросли. Наступної неділі Григорій прийшов в зібрання дітей Божих, впав на коліна і віддав своє молоді життя Господу. Святе водне хрещення прийняв у церкві села Срібне. Скоро отримав хрещення Святим Духом, відтоді почав сміливо проповідувати живе Слово Боже. Постійно підвищував свої знання через щоденне дослідження Біблії і читання іншої духовної літератури. Закінчив біблійні курси у Гданську. Світогляд Григорія Федішина відповідав суті Послання апостола Павла до галатів, 3:26-28. Він любив цитувати ці рядки напам'ять: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса! Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися! Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви одно у Христі Ісусі!»

Про діючу любов у Христі, яка була притаманна братові Григорію Федішину, свідчать його листи. В одному з них він писав: «Коли хтось є хри-

стіянином, а бачить в людях своїх ворогів, за котрих не може молитись, така людина ще не зустрілась з Богом». Він був незламним і твердим у своїх переконаннях. Ні перед ким не принижувався, крім Господа Бога. Вважав, що ні влада, ні пануюча Церква не мають права забороня-

Григорій Васильович Федішин

ти проповідь науки Христової і вести людей до спасіння.

Разом з першопрохідцями Волині, а потім і Львівщини Григорій розпочав євангельську працю на Львівщині, де були засновані церкви в Хильчицях, Княжому, Золочеві, Запитові, Яворині, Львові та інших багатьох містах та селах. За спогадами уже згаданої сестри Ксенії, Григорій Федішин, проповідуючи Євангелію на Львівщині, деякий час жив у неї на квартирі, харчувався. Мав спеціальність шевця, працював у майстерні села Красне, щоб мати кошти на прожиття. Але головна його мета була — про-

повість Євангелії. У будь-яку погоду він сідав на старенький велосипед і об'їжджав навколишні села. У 1935 році Григорій одружився з сестрою Ганною, яка була вдовою. Дітей не мали. Шлюбну настанову їм давав Г. Шмідт.

Господь ясно благословив працю Г. Федішина і братів-співпрацівників. Ось що пише у своєму щоденнику брат Д. Петрунька (відійшов у вічність у 2001 році): «У воду ввійшли брати П. Голубовський та Г. Федішин, а за ними рядочком у білій одязі повільно йшли брати і сестри... Того дня вступили в Завіт з Господом 106 душ, у тому числі і я. Це було в зелену суботу 1928 року (перед днем П'ятидесятниці) в селі Острівчик — духовному центрі Золочівського повіту».

За одностайним голосуванням Григорія Федішина обрали секретарем Союзу ХВС, завданням якого було об'єднати християн віри євангельської — поляків, українців, росіян в одне братство. Водночас Григорій критикував тих українців, які проповідували і молились польською чи російською мовою. Він переконував, що Євангелія має проповідуватись рідною материнською мовою, доступною і найбільш зрозумілою більшості людей. Сам Федішин добре володів українською, російською та польською мовами.

З 1934 року брат Григорій прийняв служіння пресвітера Тернопільської церкви. Через його свідчення в 1926 році повірив його двоюрідний брат Йосип Федішин, який опісля був пресвітером Тернопільської церкви. У 1937 році стараннями Григорія і всіх членів церкви був збудований

дім молитви у Тернополі.

З початку увірування Григорій зустрівся з братом М.Вербицьким, з яким не розлучався аж до дня арешту. Вони двоє склали одне ціле. Якось чарівна дружба, глибоке взаємне довір'я, безкорисна любов, безмірне бажання трудитися для слави Божої єднали їх в одне ціле, благословенне Богом. Виникла нагальна потреба мати духовну літературу рідною українсь-

Під час комуністичного режиму журнал «Євангельський голос» був оголошений антирадянським, як і багато іншої духовної літератури. На даний час збереглися одиничні примірники випуску 1936-39 років. «Псалмоспів» пережили 8 видань, два останні видання доповнені і видані місією милосердя «Добрий самарянин». Маємо надію, що вийде з друку нотний «Псалмоспів», над яким

Разом з братами Г. Шмідтом, М. Вербицьким, М. Бобиком та іншими проводив щорічні біблійні навчання проповідників у регіонах, вів працю в організації «Недільних шкілок», проводив водні хрещення, рукопокладав братів на служіння, давав глибокі наставляння, проводив похоронні служіння, писав духовні та інформаційні статті, турбувався про сиротинець в місті Ківерці, брав активну участь у становленні Першої львівської церкви в 1936 році. Брат Григорій до всього ще був фотографом, він залишив нам на згадку фотографії церков, недільних шкілок.

Г. Федішин терпляче переживав нестачі, гоніння. В. Духнян з церкви Брижава писав («ЄГ» №11, 1938 р.): «Приїхав тільки брат Г. Федішин, котрий був свідком святого Євангелія в нас на початку, тобто 10 років тому (1928), де за проповідь Євангелія потрапив до в'язниці, бо тоді ще місцева влада не була знайома з євангельським рухом. Після вияснення справи, через три тижні, був звільнений».

«Золотий» вересень 1939 року прийшов у західні області України, як непрошений гість у нічну пору. Ті, хто добре пам'ятають ті дні, якось боляче діляться тими тяжкими спогадами, що лишилися в їхній пам'яті. У вересні 1939 року Польщу загарбали і розділили між собою Німеччина і Радянський Союз. Перестав існувати Союз ХВС Польщі, біблійний інститут в Данцігу, Східно-Європейська місія. По-різному склалося життя працівників Союзу ХВС, місії та інституту.

На початку 1940 року, взимку, Григорія Федішина арештували комуністи і посадили в золочівську катівню разом з багатьма жителями Львівщини. Журнал «Євангельський голос» (№ 7, 1995 р.) писав: «...ще перед арештом він (Григорій Федішин)

Члени Бортківської церкви Золочівського р-ну, 1938 рік. Це фото зроблено Г. Федішиним. Перша зліва, стоїть, дружина Федішина — Ганя.

кою мовою. На той час до 1936 року Союз ХВС Польщі видавав два журнали, один польською «Przyster» і «Примиритель» — російською. Усвідомлюючи силу впливу на почуття і серця людей рідного слова, М.Вербицький і Г. Федішин об'єднали свої зусилля для важливої праці — видання часопису «Євангельський голос» і зібрання євангельських пісень у книгу під назвою «Псалмоспів». Випуск журналу і збірника євангельських пісень «Псалмоспів» став великою радістю в церквах братства. Тираж не задовольняв бажаючих, і в 1939 році вийшло друге видання «Псалмоспів».

працюють брати під керівництвом диригента Першої львівської церкви ХВС В. Юзьвака.

Гортаючи пожовклі від часу сторінки журналів «Євангельський голос» та «Примиритель», все більше переконуємося, наскільки був відданий Г. Федішин праці для Господа. Разом з братами впродовж багатьох місяців він подорожував по церквах Волині, Білорусі, Галичини, Прикарпаття, наставляючи новоутворені церкви, відмежовуючи від фальшивого вчення, яке ворог намагався внести до церкви. Г. Федішин брав активну участь у щорічних регіональних з'їздах областей і Союзу ХВС.

востаннє розділив вечерю Господню у Тернопільській громаді, попрощався з усіма, вселяючи надію на зустріч біля ніг Христа». Ксенія Дітчук згадувала, що напередодні ув'язнення Федішин дві ночі перебував в її родині, він знав, що його схоплять, але не робив рішучих кроків для порятунку. До цього часу нема єдиної думки, де саме закінчилося земне життя брата Григорія, бо його тіла ніхто не бачив. У 1941 році, при наступі німецьких окупантів, «совєти» спішно замурували

камери золочівської катівні разом з в'язнями і пустили туди газ, що утворювався від згоряння пального. Коли з'явилась нагода увійти в ті камери, то всі трупи настільки були спотворені — чорні та обвуглені, що нікого не можна було впізнати. Двоюрідна сестра Федішина Броня була там, але тіла свого брата не знайшла або ж не впізнала. Були також чутки, що його вивезли в Сибір і десь там він загинув у сталінських концтаборах в період 1940-1942 років. А йому було в той

час всього 37 років...

Ось так у великому просторі часу спалахнула іскорка одного життя, запалена від вічного Небесного Жертовника, яка своїм світлом осяяла життя багатьох сердець і полетіла вгору, звідки й прийшла, залишивши незгладимий глибокий слід на євангельській ниві на теренах Західної України. «Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:25).

**Василь КІТ,
Геннадій АНДРОСОВ**

* * *

Більшість знає про те, що російський євангельський рух зародився не в кабінетах вчених богословів, а в простих селянських хатах, і носіями Євангелії, за висловом Проханова, були люди в сіряках і постолах. Християнство робило благородними тих, хто повірив, робило їх справжніми інтелігентами. Народні проповідники були кращими представниками християнської інтелігенції. Їх чуйність, делікатність у ставленні до інакомислячих, благоговійне свідчення про Христа вражало не лише простолюдина, але й осіб аристократичного виховання. В діях сучасних євангелістів, на жаль, спостерігаються елементи партизанщини, коли ніжний храм душі намагаються взяти на ура, набігом, наповнюючи повітря гуркотом мелодій і не зовсім грамотними віршами погрозового змісту. Із вуст проповідників раз у раз звучить огульна критика різних релігійних віровчень. Треба визнати, що епоха тоталітаризму відбилася і на віруючих. Нетерпимість до чужої думки, туга за пануючою ідеологією, відсутність самостійності мислення, небажання зважати на хід історії — всі ці ознаки тоталітарної свідомості можна зустріти в будь-яких колах. Людині з таким світоглядом дуже тяжко жити як в умовах багатопартійності, так і при наявності релігійної багатоконфесійності. Адже критикувати і засуджувати набагато легше, ніж спробувати зрозуміти точку зору іншої людини. Для цього потрібні внутрішні зусилля, потрібно подолати в собі гординю та егоїзм, сповнитися чуттями Христовими. Чи розумно витрачати дорогоцінний час, сили та енергію на безкінечні дискусії з приводу різних думок щодо віри? Як мудро і сучасно звучать слова апостола Павла, написані молодому брату-місіонеру і єпископу Тимофію: «А від нерозумних та від невчених змагань ухиляйся, знаючи, що вони родять сварки. А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю...» (2 Тим. 2:23-25).

В. ПОПОВ

Кількість людей, які переглянули фільм «Ісус», досягла 12 млн.

Євангелізаційний фільм «Ісус» подивилися вже 12 млн. людей в усьому світі. Ці дані опублікувала протестантська організація «Harvest Partners», осередок якої знаходиться в США.

З цих 12-ти мільйонів більше 1,8 млн. заявили, що завдяки перегляду вони прийняли Христа, більше ніж 600 000 з тих, хто повірили, виявило бажання відвідати молитовне зібрання, яке відбувається після демонстрації картини.

Разом з тим, оглядачі відмічають, що євангельські місіонери, які демонструють фільм «Ісус», часто виявляють неабияку мужність та витривалість. Так, наприклад, щоб показати цей фільм у гватемальському селищі Лос-Пахалес, в березні 2001 року місіонери протягом шести годин пішки йшли гірськими стежками, несучи на собі кінообладнання. Після трьох сеансів «Ісуса» 113 жителів Лос-Пахалеса прийняли Ісуса Христа і протягом місяця побудували свою церкву. В травні, під час посвячення церкви, 75 односельчан прийняли хрещення. Сьогодні євангелічна община Лос-Пахалеса налічує вже 150 членів.

Місіонерський проект демонстрації фільму «Ісус» був розпочатий в кінці 1997 року. До 2010 року «Harvest Partners» сподіваються збільшити кількість глядачів цього фільму до 100 млн. При цьому, прогнозують протестантські місіонери, до Христа навернуться 10 млн. глядачів і буде засновано 10 000 церковних общин.

Благовіст-інфо

одним з великих місіонерських діячів і людиною, яка зробила дуже багато для успішного поступу протестантських місій в XVIII столітті був аристократ німецького походження граф Ніколай Людвіг фон Цінцендорф. Цінцендорф мав такий великий вплив на протестантське християнство раннього періоду, який багато в чому прирівнюється, а то й перевищує вплив відомих Джона Уеслі, Джорджа Уайтфілда. Він був новатором в галузі екуменістичного евангелізму, заснував моравську церкву і став автором багатьох гімнів, а найголовніше —

організував місіонерський рух світового масштабу, який підготував сцену для Вільяма Кері і місій Великого Віку, які утворилися опісля.

Цінцендорф народився в 1700 році в багатій та знатній родині. Смерть батька і повторний шлюб матері привели до того, що він виховувався у бабусі та тітки. Їхнє тепле євангельське благочестя в душі пієтизму заповнило його серце духовними інтересами. Його раннє домашнє навчання продовжилось формальною освітою. У 10 років його відправили вчитися у Галль, де він потрапив під вплив натхненного вчення великого лютеранського пієтиста Августа Германа Франке. Тут Цінцендорф ввійшов у групу молодих однодумців, і з їхнього союзу утворився «Орден зерна гірчичного» — християнське братство, настроєне на «любов до всього людства» і на поширення Євангелії. З Галля Цінцендорф вирушив у Віттенберг вивчати закон і готуватися до державної служби — єдине заняття, прийнятне для аристократа. Але йому не хотілося такого майбутнього. Він мріяв про християнське служіння, однак порушити сімейні традиції вважав неможливим. Так він вагався до 1719 року,

доки з ним не стався один випадок, який перевернув усе його життя. Під час подорожі по Європі в одній з картинних галерей він побачив картину, на якій був зображений Христос в терновому вінку, з надписом: «Все це Я зробив для вас, а що ви робите для Мене?» В ту мить Цінцендорф зрозумів, що ніколи не буде щасливим, живучи життям аристократа. Незважаючи ні на що, він буде служити Спасителеві, Який так багато постраждав заради його спасіння.

Однак до свідомого християнського служіння він був залучений лише в 1722 році, коли група протестантів-біженців шукала укриття в його маєтку в Бертельсдорфі, який пізніше почали називати Гернгут, що означає «місто Господнє». Він запропонував біженцям заховатися на його землі, незважаючи на заперечення з боку інших членів сім'ї, — і це стало поворотним моментом в розвитку моравського руху. Гернгут розростався, всі говорили про щедрість графа. Релігійні біженці продовжували прибувати, і незабаром маєток став подібним на квітучу общину, всіяну новими будинками та магазинами. Та зі збільшенням общини зростали й проблеми. Різні релігійні минуле поселенців створило ґрунт для суперечок, і не раз існування са-

Граф-місіонер

мого Гернгута було під загрозою.

В 1727 році, через п'ять років після появи перших біженців, атмосфера змінилася повністю. Період духовного оновлення досягнув свого апогею в службі причастя 13 серпня, вилившись у велике пробудження, коли, за словами присутніх на цій службі, на Гернгута зійшов Святий Дух. Немає жодних сумнівів у тому, що ця велика ніч пробудження внесла новий свіжий струмінь у ставлення до місіонерської діяльності, яка стала головною характеристикою моравського руху. Дрібні доктринальні відмінності перестали бути предметом суперечок та дискусій. Навпаки, виник сильний дух єдності і високої залежності від Бога. Цей дух морави намагалися підтримувати протягом більше ста років.

Пряма участь графа в місіонерській діяльності за кордоном почалася через кілька років після великого пробудження. Цінцендорф відвідав коронацію короля Данії Крістіана VI. Під час святкування його представили двом корінним гренландцям і негру рабу з Вест-Індії. Їх розповіді про потреби в місіонерському благовісті справили на нього велике враження, і він запросив негра відвідати Гернгута, а сам повернувся додому з відчуттям, що потрібно терміново діяти. І минуло менше року, коли два моравські місіонери були призначені на Віргінські острови, а через два десятиліття після цього морави відправили місіонерів більше, ніж всі протестанти (і англіканці) разом за попередні віки.

Хоча Цінцендорф в основному відомий як керівник місіонерського руху, він з готовністю брав участь у самій роботі. В 1738 році, через декілька років після від'їзду перших місіонерів у країни Карибського басейну, Цінцендорф вирішив супроводжувати трьох нових добровольців, які повинні були приєднатися до братів, що поїхали раніше. Однак їх чекала сумна звістка про те, що їхні колеги потрапили у в'язницю. Граф, не витрачаючи даремно часу, використав своє високе становище та авторитет для

того, щоб звільнити їх. Під час свого перебування там, він проводив щоденні служіння для негрів, а також змінив організаційну структуру та територіальний розподіл місіонерів. Коли він переконався в тому, що місіонерська робота налагодилася, то повернувся в Європу, щоб через два роки знову відпливти від її берегів, на цей раз вже до американських колоністів. Там він трудився на рівні з братами, які працювали серед індіанців, відвідував моравські та лютеранські приходи, намагаючись привести їх до єдності; однак це йому не вдалося. Лютерани заперечували його єкуменістичний настрій, а індіанці противилися його впливу.

Хоча Цінцендорф відмовився від аристократичного життя, він не міг повністю позбутися надмірності та марнославства, що заважали йому працювати з рядовими місіонерами. Він відкрито зневажав життя в пустелі і не міг зносити тягарів щоденної місіонерської роботи. Він дивився на індіанців як на нецивілізованих і грубих людей і не дозволяв, щоб порушували його усамітненості. Його неспроможність спілкуватися і ладити з ними дивовижно поєднувалася з бажанням благовістити їм. Цінцендорф був перш за все місіонерським керівником, і до того, як покинути Америку, він призначив ще двадцять місіонерів на роботу в американській індіанській місії.

Цінцендорф протягом тридцяти років був організатором всесвітньої мережі місіонерів, які потребували його керівництва. Його

методи виявилися простими і практичними і витримали випробування часом. Всі його місіонери були простими людьми, які пройшли не стільки теологічну, скільки проповідницьку підготовку. Як самостійні євангелісти, вони повинні були працювати разом з майбутніми наверненими, як з рівними, свідкуючи про свою віру словом і життєвим прикладом. Завданням місіонерів було тільки благовістя. Суворо заборонялося втручатися в місцеву політику та економічні справи. Їхнім обов'язком було — звіщати любов Христа — дуже просте євангельське послання. Вони були умисно неухважні до доктринальних істин в роботі з не наверненими; і навіть, вже працюючи з тими, хто увірував, емоційний містицизм у їхніх проповідях переважав над теологічним вченням. Перш за все моравські місіонери були цілеспрямованими людьми. Служіння стало головним в їхньому житті. Вони залишали дружин і дітей заради справи Христа. Молодим радили залишатися неодруженими, а якщо дозволявся шлюб, то наречену часто вибирали за жеребком.

Внесок Цінцендорфа у справу місіонерського служіння примітний тим, що багато чоловіків і жінок почувли його клич і залишили все ради проповіді Євангелії. Єдиним їхнім мотивом була жертвна любов Христа до світу, і з цим посланням вони йшли аж до краю землі.

Рут ТАКЕР,
із книги «От Іерусалима до края землі»

Багато хто з перших християн відчував, що їхні душі натхненні святим Словом, і ними завалоювало велике бажання досконалості. Їхньою першою дією, націленою на виконання наказів Спасителя, було продати свій маєток і роздати його бідним. Потім, покинувши рідні домівки, вони відправлялися виконувати свій обов'язок свідка, проповідуючи Слово віри тим, хто нічого про нього не чув, передаючи їм книгу божественної Євангелії. Вони задовільнялися тим, що закладали основу віри серед іноземців. Потім вони призначали інших братів пасторами і покладали на них відповідальність за духовний ріст тих, кого вони привели до віри. Потім вони йшли до інших народів і націй з благодаттю і допомогою Бога.

Євсевій Кесарійський (260-339 рр.) — римський церковний письменник, історик, єпископ Кесарії.

Сестра

Влітку 1839 року четверо шотландських місіонерів перетинали єгипетський кордон на верблюдах, підшукуючи місце, де їхня церква могла б організувати місію для євреїв. В квітні вони покинули батьківщину, і, мабуть, ще мине декілька місяців, поки ця виснажлива мандрівка закінчиться.

Немилосердне сонце пустелі між Єгиптом та Палестиною стало важким випробуванням для одного з них. Зомлівши, доктор Блек впав з верблюда і дуже поранився. Ця обставина поставила місіонерську групу перед запитанням, що робити. Вирішили, що двоє продовжать подорож, а один повернеться, щоб провести доктора додому.

Отже, доктор Блек разом з доктором Кейтом вирушили на парусному судні з Єгипту до берегів Чорного моря. Там вони пересіли на річковий пароплав, яким прибули до гирла Дунаю.

Вже була осінь — найбільш неприємний час для подорожей цими місцями. Судно повільно пливло вгору

проти течії, сонце нещадно палило, лихоманка, здавалося, витала в повітрі, а обидва мандрівники страждали від нападів нудоти.

Покидаючи батьківщину, місіонери одноголосно вирішили, що місце для місії потрібно шукати будь-де, тільки не на території Австрійської імперії. Вони були впевнені, що уряд цієї країни ніколи не дозволить організувати місію на своїй землі. Тепер вони поверталися додому незапланованим маршрутом через саме серце цієї імперії, вважаючи, що намарно витрачають час.

Нарешті на горизонті з'явився Пешт, столиця Угорщини і частини Австрійської імперії. Здалека на березі річки виднівся пагорбок, на якому красувалася велична споруда. Місіонери поцікавилися, кому належить цей дім.

— Пфальцграфу, — відповіли їм. — Він — дядько імператора, австрійський ерцгерцог і намісник короля Угорщини.

Врешті, важка подорож річкою закінчилася, і друзі, хворі, самотні, втративши надію на успіх, висадилися в

Пешті на берег. Потрібно було знайти якесь пристановище, і вони вирушили на пошуки готелю.

Декілька днів місіонери бродили вулицями, знайомлячись з містом. Найбагатішим місцем був базар. Сюди з самого ранку приїжджали селяни возами, завантаженими хлібом, фруктами, овочами. Вони були одягнені в широкі мішкуваті штани і жилетки, поверх накидали на себе грубий одяг з овечої шкіри, який зберігав їх від спеки.

Знайомлячись з містом, шотландці дізналися, що в ньому проживає 1200 євреїв. «Таж це те місце, яке ми шукали?» — міркували вони, але коли їхній погляд зупинився на величезному замку, який височів над містом, вони говорили один одному:

— Нам навіть думати не можна про організацію місії під носом у ерцгерцога.

Одного разу Кейт самотньо бродив вулицями міста. Раптом йому стало так погано, що він аж ліг на бруківку. Він пролежав так деякий час, щоб трохи набратися сил, потім встав і повільно побрів до готелю, де одразу ж ліг у ліжку.

Розгублений доктор Блек ходив по кімнаті, не знаходячи собі місця і не маючи сили стримати ридання. Він був впевнений, що його друг помирає. Прийшов лікар, але здавалося, що нічого вдіяти вже не можна. Бідний Блек був настільки схвилований, що йому самому стало погано. Лихоманка повернулася до нього, і його, безпомічного, поклали в сусідній кімнаті.

Господар готелю захвилювався: в його закладі знаходиться два іноземці, один з яких дуже хворий, а другий помирає. На вулиці він розповів про це англійцеві, який проходив мимо, і через нього ця звістка досягнула замку, розташованого на пагорбі. Якби Блек і Кейт знали, що станеться далі, то вони доклали б усіх зусиль, аби в замок не дізналися про їхню присутність в Пешті.

Але вони були дуже хворі. На якийсь час пульс Кейта перестав прослуховуватися. Все було подібне на його кончину.

Марія Дорофея була німецькою принцесою. Ставши дружиною Йосипа, пфальцграфа, ерцгерцога і віце-коро-

ля Угорщини, вона переїхала в Пешт.

В католицькій Угорщині вона, протестантка за віросповіданням, почувала себе дуже самотньо. Влада заборонила протестантизм в країні.

Її віра в Господа не була формальною. Молода жінка дійсно любила Біблію, яка в хвилини самотності була для неї відрадою. Вона читала її щодня, сидючи біля вікна, і молилася Богу за себе та за Угорщину.

З вікна відкривався прекрасний краєвид: величний Дунай ніс свої води біля підніжжя пагорба, а на другому березі розкинулося величезне місто Пешт з багатотисячним населенням.

Думки про те, що це місто і вся країна були без Євангелії і без Бога, дуже її хвилювали. Простягаючи руки до неба, вона молила Господа послати в Угорщину місіонерів. Так минуло сім довгих років самотності та молитов.

І ось одного разу серед ночі Марія несподівано прокинулася з відчуттям, що в її житті сталося щось важливе. Без сну вона пролежала до самого ранку. Наступної ночі

все повторилося знову. Такого з нею не було ще ніколи раніше. Що ж змушувало її прокидатися щонаочі?

Через два тижні вона дізналася, що в одному з готелів Пешта поселився християнський проповідник, життя якого на волосину від смерті. Ерцгерцогиня дізналася, що місіонера звати Олександр Кейт.

«Невже це той чоловік, книгу якого я читала?» — подумала вона, і враз отримала впевненість в тому, що причиною її тривожних безсонних ночей і був приїзд доктора Кейта в Пешт.

Доктор Кейт заворушився. Лікар, затамувавши подих, спостерігав, як він приходив до свідомості, а коли той відкрив очі, промовив:

— А ми вже думали, що ви померли!

— Не помер, — ледве прошепотів хворий і нову впав у глибоке забуття, пролежавши ще декілька днів після цього без свідомості. Отямившись, Кейт подивився довкола і запитав:

— Який сьогодні день? — А почувши відповідь, здивувався. — Не може бути!

Останній день, який він пам'ятав, десять днів як минув. Несподівано з вулиці долинув якийсь шум. Велика карета під'їхала до готелю і зупинилася біля дверей. Прислуга заметушилась, готуючись до прийому високої гості.

— Дружина віце-короля! — рознісся шепіт по всьому готелю.

Ніколи раніше ерцгерцогиня не бувала в готелях Пешта, живучи в прекрасному замку на пагорбі. Що ж сьогодні привело її сюди?

Вона ввійшла в супроводі фрейліни. Їх провели в кімнату Кейта. Перший візит високопоставленої особи був дуже коротким, але діяльним: було зроблено все, що могло посприяти швидкому одужанню місіонера. Ліжко, на якому він лежав, було незручним, тому що не відповідало його зросту. Його швиденько замінили на довше. З двох боків вулиці поставили солдатів, які призупиняли карети, що проїжджали мимо. Бруківку застелили соломкою, щоб вуличний грукіт не заважав хворому.

Під час чергового, вже четвертого візиту Марія Дорофея вирішила наодинці поговорити з Кейтом, залишивши фрейліну, яка її супроводжувала, в сусідній кімнаті. Вона розповіла доктору Кейту про свої молитви, в яких просила Господа послати проповідника в Угорщину, про те, як їй хотілося зустріти людину, з якою можна було поговорити про духовне, що мало для неї дуже важливе значення. Вона розповіла також про свого сина, який прийшов до пізнання Господа, але два роки тому помер в сімнадцятирічному віці. Може, смерть сина — покарання Господнє за якийсь гріх?

Доктор Кейт піднявся, спираючись на лікті. Його незабутній погляд виражав в той момент все, що він хотів сказати.

— Ні, мадам, — втішив

він її, вказуючи на вірш з французької Біблії: «Тим, хто любить Бога, все допомагає на добро».

Ерцгерцогиня не знала англійської, а Кейт — німецької, тому вони спілкувалися французькою. Доктор Кейт був дуже вдячний Господу, що на кордоні в нього не відібрали французьку Біблію.

У нього все ще були напади лихоманки. Вони ставалися через день, тому гостя відвідувала в ті дні, коли нападів не було. Її не лякала ні лихоманка, ані те, що скажуть про неї люди.

Одного разу Кейт почув, що в місті дуже схвильовані візитами високопоставленої особи до нього, бідного іноземця. Люди думали, що замислюється щось проти католицизму, і вони збиралися об'єднати зусилля, щоб запобігти цьому. Шпіони сліdkували за всіма, хто входив у готель.

Кейт послав вісточку ерцгерцогині, попереджаючи про те, щоб вона більше не відвідувала його. Та вона приходила, як і раніше, посміхаючись йому. На тривожний погляд вона відповідала:

— Мені відомо все, що вони роблять і можуть зробити. Вони можуть тільки написати скаргу імператриці. Та я вже написала їй листа, що буду навідувати вас, і ніхто мені в цьому не перешкодить.

— Минули тижні, і настав час доктору Блеку повертатися додому в Шотландію. Доктор Кейт повинен був їхати незадовго від нього, але новий напад лихоманки затримав його, і це зіграло вирішальну роль.

До того часу Кейт уже був переконаний в тому, що Пешт — саме те місце, де Господь має намір створити місію для євреїв. Але як відкрити її, якщо влада проти?

Захист прийшов саме з того замку, який так лякав місіонерів, котрі тільки-но приїхали в столицю Угорщи-

ни. Невдовзі після того, як Марія Дорофея дізналася про наміри Кейта, вона сказала, що буде оберігати місію від будь-якої загрози, звідки б вона не виходила.

Одного разу, коли ерцгерцогиня була у від'їзді, поліція ввірвалася в кімнату одного з місіонерів. Вона була наповнена євреями, які брали участь в євангельському зібранні. Знаючи, що дружина ерцгерцога у від'їзді, поліція вирішила, що це шанс покінчити з місією. Вони викликали місіонера в поліцейський відділок і сказали, що до четверга він повинен покинути місто. Але Марія Дорофея повернулася в Пешт в суботу і запросила місіонерів у замок. Дізнавшись про те, що відбулося, вона вийшла з цього становища, дозволивши місіонерам проповідувати в своєму замку. Так щонеділі з усього міста стікалися до воріт замку бідні і багаті, євреї і неєвреї, щоб послухати проповідь в домі жінки, яку всі називали «сестрою, що живе на пагорбку».

Робота місії була справою, якій сприяв Сам Господь. Доказом цього був один випадок. Шість євреїв, які стали християнами, навчалися протягом двох років, щоб стати місіонерами. Вони були готові поширювати вістку Євангелії, якщо дозволять обставини. Дворічний період навчання наближався до закінчення, але здавалося, навчання проходить намарно. Влада все ще була проти діяльності місії. Тому почати роботу цим євреям було просто неможливо.

Через декілька днів сталося ось що. Занепокоєний герцог міряв кроками кімнату, не знаходячи собі місця. Коли його дружина запитала, що сталося, то він відповів, що новини, які він щойно отримав з півночі Польщі (Польща, як і Угорщина, на той час була частиною Австрійської імперії), погані. Там спа-

лахнула війна, і є багато жертв.

Фраза, яку далі промовив її чоловік, просто вразила Марію Дорофею:

— Єдине, що може допомогти цим людям, це поширення серед них Біблії.

Вона не забарилася з питанням:

— А якщо ця справа почнеться в Угорщині, ти посприєш цьому?

— Так, звичайно, — відповів він.

Так Господь зробив усе можливе для того, щоб ці шість євреїв пішли пагорбами та рівнинами Угорщини, несучи вістку Євангелії трьомстам тисячам своїх співвітчизників, які там проживали.

Одна подія стосувалася і самого ерцгерцога в ці три-можні, наповнені подіями дні. Вже протягом кількох років він постійно читав Біблію, а

Марія Дорофея молилася, щоб її чоловік пізнав Господа як Свого Спасителя.

Хто знав, що жити йому залишилося всього декілька місяців? Несподівано він захворів. Важка хвороба примусила його думати про смерть.

Минув деякий час, ерцгерцогу стало краще, але питання: «Чи готовий ти зустрітись з Господом?» не давало йому спокою. Все життя промайнуло перед ним.

— Я скрізь побачив тільки гріх, — поділився він з дружиною.

Та все ж герцог не падав духом. Було те, що давало йому надію. Невдовзі хвороба знову загострилася, стало зрозуміло, що він помирає. За декілька годин до смерті дружина запитала його:

— Ти скоро постанеш перед престолом суду. Я хотіла б ще раз почути, що дає тобі

надію на те, що ти будеш з Господом?

— Єдине — це кров Ісуса Христа! — відповів він. І хоча його голос був слабким, на слові «єдине» він зробив наголос.

Коли доктор Блек впав з верблюда, ні він, ні доктор Кейт не могли й подумати, що ця обставина приведе їх на те місце, знайти яке було метою їхньої подорожі в пустелю. Вони, звичайно, не знали, що їхній приїзд в Пешт, таких хворих і одиноких, був відповіддю Господа ерцгерцогині, яка протягом семи років молилася про місіонерів.

Християни повинні бути готові до несподіванок, бо вони служать Господу, Який дає нам у відповідь на наші молитви більше, ніж ми просимо.

Джон Таллаш

Лаоських протестантів примушують відрекатися від Христа

Вісім лаоських протестантів після місяця допитів виконали вимогу комуністичної влади і відреклися від Христа, повідомило агентство «Фідес».

Вісьмох активних протестантів з лаоської провінції Саваннахет випустили 3 липня з в'язниці, куди вони потрапили місяцем раніше за звинуваченням в «підривної діяльності». Насправді ж уся їхня вина була в тому, що брали участь в житті християнських общин. Після тривалого залякування і допитів вісім чоловік відреклися від своєї віри. Семеро з них були лідерами церковних общин, а один був просто активним членом своєї общини.

Правозахисна група Christian Solidarity Worldwide (Християнська солідарність в усьому світі — CSW) повідомила, що вісім християн пішли на такий крок, бо не могли знести всі ті знущання, — відомо, що їх постійно тримали в колодках та наручниках, — але потім глибоко розкаялися в цьому. За словами свідків, щоразу, коли згадують про свій сором, ці люди починають плакати.

Арешт восьми християнських активістів став частиною кампанії з ліквідації протестантських общин в окрузі Сонгон: лідери церков та їхні рідні підпадали під арешти та допити, де у них вимагали відректися від віри.

Згідно повідомлень з церковних джерел, християн в Лаосі постійно дискримінують: їм забо-

роняють мати у власності землю, обмежують доступ до медичних послуг. Ось що розповів один з лаоських католиків: «Протестанти підпадають грубим переслідуванням, тому що вони голосно заявляють про себе. До католиків ставляться трохи краще завдяки їхній освітній та соціальній діяльності. Часто гоніння організовує місцева влада без відома центрального уряду».

За словами виконавчого директора CSW Мервіна Томаса, становище християн в Лаосі можна вважати просто відчайним: «Вони практично не користуються ніяким юридичним захистом і підпадають найрізноманітнішому тиску, щоб відректися від віри. Навіть тих, хто підписує заяву про відречення від християнства, не залишають у спокої, примушуючи брати участь в різних анімистичних ритуалах — жертвоприношенні тварин, заклинанні духів, вживанні в їхню кров».

За даними правозахисників, в Лаосі переслідують не тільки християн, а й буддистів. Однак в різних регіонах країни ситуація зі свободою совісті різна. Влада забороняє іноземцям займатися місіонерством, але дозволяє їм проводити соціальну роботу. Разом з тим, за повідомленням правозахисної організації Human Rights Watch, з 2000 року уряд В'єнтьяну взяв напромак на викорінення християнства в Лаосі.

Сьогодні християни складають не більше 2% 5,5-мільйонного населення цієї країни в Південно-Східній Азії.

Благовіст-Інфо

БОЖИЙ ПОКЛИК

Я народився 16 травня 1965 року в селі Нова Рафалівка Володимирецького району Рівненської області. Моя мама з дитинства дуже добре знала про Бога. Розповідала й мені, але я того серйозно не сприймав. Мій дід Самуїл (батько моєї мами) був проповідником Євангелії.

Та на превеликий жаль, 26 років свого життя я був дале-

я залишався неушкодженим. Я був водієм величезної машини (Краз-214). Пригадую, як одного разу потрапив в аварію, чомусь мій автомобіль зупинився прямо перед високівольною опорою. Тоді я думав, що повезло, а не знав, що моя мама день і ніч молилася за мене, щоб Бог зберіг мене і спас. А раптом і справді то не був випадковий збіг об-

було відмовити. У понеділок я пішов на роботу (тоді я працював на станції техобслуговування), мовби нічого не сталося. Дійсно, не було ніяких видимих змін, але до мене прийшло розуміння, що я грішний чоловік. Потім прийшло відчуття, що мені потрібно покаятися. Мені ніхто про це не говорив і не переконував. Я спокійно сказав

своїм товаришам на роботі, що в наступну суботу піду в церкву каятися. Вони лише посміялися з мене, думаючи, що я невдало пожартував. Але я говорив серйозно. То було якраз перед святом Трійці 1992 року. Я прийшов у зібрання. Був заклик до покаятися, я вийшов наперед. Пам'ятаю, що дуже плакав. Наступного дня покалася моя дружина. Вона хотіла це зробити ще раніше, але тоді я її не пускав до церкви. Отже, я став віруючим, тому що Сам Господь проговорив до моєї душі так ніжно й лагідно, що я

не міг залишитися з кам'яним серцем.

Після покаяття я одразу покинув шкідливі звички, зокрема, куріння. Разом з дружиною прийняли Заповіт з Богом через святе водне хрещення. Згодом отримав хрещення Духом Святим. Настав час, коли старші брати запропонували мені рукопокласти мене на дияконське служіння. За ці роки після свого навернення до Ісуса Христа я бачив багато Божих чудес. Я був свідком того, як сотні грішників наворачталися в покаятні до Господа, як потім мінялося їхнє життя.

ко від Бога. Хоч часто замислювався: невже зі смертю людини все закінчується? Я чомусь не хотів з тим погодитися, але мамі категорично забороняв, щоб про Бога мені розповідала. Подаровану нею Біблію заховав глибоко в шухляду. Я казав мамі, що хочу особисто переконатися, що Бог є, а не з її розповідей. Тоді вона мені порадила, щоб я звертався до Бога простими словами: «Боже, якщо Ти є — відкрийся мені». Не заперечую, що я так іноді й робив. Бо часто згадував службу в армії, декілька разів смерть зазірала мені в очі, а

ставин? А Бог все ж таки є?

Після армії я жив у Кузнецовську, працював водієм на атомній станції. Одружився, у мене народилося двоє донечок, але до Бога я не спішив. Одного разу мене попросили завезти мою тітку, хвору на церебральний параліч, в християнське зібрання. Мені довелося чекати закінчення богослужіння, щоб відвезти тітку додому. Таким чином я вперше потрапив в зібрання. Через декілька днів у моєї бабусі був день народження, ми прийшли її поздоровити, а вона запросила нас на богослужіння. Незручно

Одного разу я був на Одещині, в селі Маяках, бачив, як Бог оздоровлював людей. Одна 6-річна дівчинка, яка була глухою від народження, стала чути.

У моєї рідної сестри 8-місячна дитина була хворою на церебральний параліч. Такий діагноз їй поставили лікарі, але після однієї молитви, вона стала здоровою. Моя сестра після цього одразу покалася, стала віруючою.

Я власними очима бачив, як по молитві в хаті сестри Устимки (Сарненський р-н) за сина одного офіцера у того зникла грижа і обновився зір.

На одному зібранні я допомагав нести інваліда, у мене зрушилися спинні диски. Я не міг Біблію тримати в руці. По дорозі додому з зібрання ми заїхали до однієї сестри, щоб звершити наді мною молитву. Я впокорився перед Богом і, о чудо, під час молитви реально відчув, як хтось торкнувся моєї спини і вставив диски на місце. Я легко підвівся й пішов, прославляючи Бога.

Бачачи скрізь дію Божу, у мене з'являлося бажання якомога більше потрудитися для Господа. У мене був свій автомобіль, я часто ним їздив по інших церквах України, особливо новостворених, щоб допомогти місіонерам. Побував також далеко на півночі, у Карелії, де трудяться наші брати на ниві Божій від місії «Голос надії». Одного разу ми відвідали Полтавську область. Саме там я відчув, що Бог кличе мене на місіонерську працю. Згодом я остаточно в цьому переконався. Після згоди дружини, вирішив з усією сім'єю переїхати кудись на Полтавщину. За мене й мою сім'ю Кузнецовська церква звершила піст і молитву, а потім благословила на цю працю. Але куди саме поїхати? Бог через пророка сказав, що Сам мені

підкаже, де саме те місце. Я довго їздив по містах і селах Полтавщини, але ніде не міг знайти житла, і лише в Оболоні відчув у своєму серці, де моє місце. Якраз тоді я згадав, як відомий проповідник Іван Зінчик запрошував служителів на Полтавщину. Я звернувся до нього, він допоміг мені придбати житло. Ми переїхали на Полтавщину 9 лютого 2000 року.

Оболонь — це колишній райцентр, тут є лікарня, пологовий будинок, дві школи. У селищі близько 3000 жителів. Як же розпочати проповідь Євангелії, щоб не відштовхнути жителів? Із групою молоді ми ходили від хати до хати і дарували газету нашого братства «Жива надія». Хто дякував, а хто відвертався.

Потім церква міста Кузнецовська виділила для Оболоні два великих ящики нових хлопчачих курточок. Я звернувся до директора місцевої школи О. В. Кайдалової з проханням дати мені списки найбільш бідніших дітей її школи. Таких дітей виявилось чимало. Ми подарували їм курточки. Лід зрушився, серця людей відкрилися для подальшого сприйняття Слова Божого. Ми запрошували їх на богослужіння, яке спочатку проходило в моїй оселі, але люди ще побоювалися йти.

І ось, в Оболонь приїхав Сарненський гурт «Благовісник» з братом Сашею Попчуком. У будинку культури пройшла євангелізація, було багато людей і запитань. Відбулося перше більш детальне знайомство. Потім, у червні, приїжджав Іван Зінчик з групою «Салім». Багато людей виходили вперед, визнаючи себе грішниками. Ми запитали жителів села, чи хотіли б вони, щоб ми надалі постійно проводили в їхньому селищі богослужін-

ня. Вони погодилися.

Одна зовсім незнайома нам жінка віддала свою хату для проведення зібрань. Два брати з Рівненщини безплатно зробили в ній ремонт. Уже 9 місяців ми проводимо бого-

**Під час молитви я
реально відчув, як хтось
торкнувся моєї спини і
вставив диски на місце.
Я легко підвівся й
пішов, прославляючи
Бога.**

служіння, яке відвідують постійно 20 чоловік. Десять душ готується прийняти водне хрещення.

На жаль, не обійшлося без перешкод. Злі язики пускали плітки, що ми приносимо людей у жертву і забираємо 50 процентів зарплати, бо ж нас називають п'ятидесятниками. А ще коли ми допомагаємо матеріально жителям села, то дехто пускає слух, що то не даремно, мовляв, через рік доведеться за все заплатити сповна. Особливо вороже проти нас настроює людей місцевий православний священник, використовуючи для цієї огидної справи місце богослужіння. А от у сусідньому селі священник до нас поставився приязно, запросив до себе на богослужіння. Ми радо відгукнулися, якраз тоді в Оболоні була група молоді з Волині. Вони співали чудові християнські пісні, всім присутнім дуже сподобався їхній спів.

Радію, що приміщення, де ми тепер збираємося, стало тісним для присутніх. Вірю, що Бог скоро допоможе придбати нам просторе приміщення, яке б вмістило всіх бажуючих почути євангельську звістку.

**Петро ЦИБУЛЬКО,
с. Оболонь**

Якнайкраще виконати свій святий

ОБОВ'ЯЗОК

На сторінках нашого видання провідною була, є і залишається тема проповіді Слова Божого, зміцнення духовних основ Церкви, а також місіонерства. З цього погляду, майже щодня ми зустрічаємося з цікавими героями віри, можливо, зовсім юними, які ще не здійснили у своєму житті жодного подвигу, але творять його усім своїм життям.

З 28-річним пастором і місіонером Олександром Зламанюком, який щойно повернувся з Росії (м. Красноуральськ Свердловської області), ми зустрілися нещодавно в редакції.

— Олександр, розкажи, будь ласка, про себе, про своє особисте життя, про своїх батьків.

— Народився я в м. Червонограді Львівської області в багатодітній християнській сім'ї. Батьки мої — з Волині. У нашій сім'ї семеро дітей. Завдяки татові і мамі я зібрання відвідував з дитинства. Свої перші дитячі враження від спілкування з Богом переживав у селі Береж-

ниця, що у Маневицькому районі, де бував шоліта. Тут я залучався до співу, участі у зібраннях, тут у 8-річному віці вперше отримав Євангелію від Луки. Пригадую, навіть листи писав за кордон, просив прислати мені духовну літературу. Згодом у мене її було стільки, що міг уже поділитися з іншими. Я мав всю потрібну духовну літературу. Люди мені присилали свої адреси, і я з України вислав їм, крім різних брошур, понад 100 Євангелій. Все це сприяло і моїй духовній збудові. Роки моєї юності минули у Червонограді. Це був період постійних євангелізаційних поїздок, зібрань і служінь. А в кінці 1989 року, коли мені було 16 років, мене вперше запросили поїхати в Росію (м. Іжевськ, потім м. Свердловськ). Наша група (8 чол.) брала участь у новорічних святкових богослужіннях. Люди заслуховувались, приймали Слово Боже, тому почали запрошувати нас побути ще, але я тоді не зміг залишитися, бо закінчував 11-й клас. Після випускних іспитів в школі я сам поїхав на місіонерську працю.

— *Чи думав ти, що станеш місіонером і саме в Росії?*

— Такого рішення, я ніколи не приймав. Я цим служінням жив і був готовий до цієї праці з дитинства. Але щиро визнаю, що до Росії я не був готовий, бо вже настав час, коли люди почали сприймати нас по-іншому. Тому їхав я ненадовго. Але не приїжджав в Україну півтора року. Батьки дуже хвилювалися за мене, але підтримували у цій праці, і тепер я постійно відчуваю їхню молитовну підтримку. В кінці 1991 року отримав повістку. На мене чекали два роки служби в армії у Харківській області. Знаєте, я ніби з раю в пекло потрапив: я — дитина Божа, проповідник, місіонер, бував у міністерстві, мав роз-

мову із заступником МВС Удмуртії, а тут, в армії — ти ніхто, не маєш права на людську гідність. Півтора року не розумів, чому я тут опинився, за які провини перед Богом. Я ж тут нічого не можу робити для Нього. І ось, пам'ятаю, за півроку до звільнення, я зрозумів все. Це була відповідь, яку почуло моє серце: «Для Бога важливіше те, що ти є, ніж те, що ти робиш для Нього». Після цього я вже ніколи не шкодував, що був у війську. Це дійсно була наука для мене і Бог благословляв скрізь чудовими нагодами: я мав можливість проповідувати в армії! Тому я вже ніколи не скажу, що духовно ослаб тоді, а, навпаки, я зростав — ми навіть мали євангелізаційні зібрання по селах, і особливих перешкод не було.

— *Ось уже сім років ти живеш і працюєш в Росії. Яких труднощів зазнав 20-річний юнак, працюючи в цьому краї?*

— Звичайно, було не без проблем, навіть дуже тяжко. Ні знайомих, ні друзів, ні конкретних пропозицій, відсутність житла. Але я сподівався на волю Божу, надію покладав тільки на Нього. Вже через два місяці після звільнення з армії ми з братом поїхали знову в Іжевськ, де півтора року були учасниками євангелізації краю, брали участь у роботі та житті місцевої церкви. Згодом мені запропонували залишитися у місті, пропонували різну роботу, проте тут ситуація була не кращою, викликала занепокоєння. Тому вирішив, що залишатися в м. Іжевську не буду. Невдовзі поїхав до м. Азбест Свердловської області. Саме під час цієї поїздки я зустрівся зі своєю майбутньою дружиною Лілією. Цікаво те, що обоє ми приїхали до Азбесту в гості. Лілія родом з м. Красноуральська, а в Азбесті навчалася в музичному училищі. Батьки її — татари — мусуль-

Постараймося якнайкраще виконати свій святий обов'язок, скористатися своїм правом спасіння душ, бо вірю, що успіх породжує ще більший успіх. Не можна вимагати від інших всього, не ставлячи жодних вимог до себе. Треба, щоб кожна людина мала мету, аби бути постійно в русі. Треба пам'ятати, що кожне зроблене мале діло набагато важливіше, ніж велике заплановане. На жаль, сьогодні є ще багато таких мрійників, для яких усе закінчується добрими намірами: «Ось зберуся, поїду...», але життєвий вир відсовує їх на узбіччя вузької стежки, бо їм, звичайно, відкривається широка. Розумієте, я починав з нічого, а нічого — це вже щось. Головне — почати, зробити крок вперед, а труднощі бувають увсіх. Всім без винятку треба зайняти своє місце в Церкві, місце, на яке поставив нас Бог, бути в праці, до якої Він покликав нас, бути покликаним до спасіння, а вже потім до служіння. На початку нового ХХІ ст. моїм життєвим кредом є слова 72 псалму: «А мені добре наближатися до Бога мого». Всі ми люди, які маємо на землі певне призначення, якого ніхто інший за нас не виконає. Всі ми покликані виконати свою неповторну місію тут, на землі. Ми називаємо це Божим призначенням, і ніколи не кажімо, що ми надто маленькі для Його задумів, але ми можемо бути великі, щоб Бог нас використав для Своєї праці.

Олександр ЗЛАМАНЮК

мани, як тільки-но дізналися про наше знайомство, то відкликали дівчину з навчання, не дали можливості закінчити училище і забрали її додому. Вона вступила до педінституту (м. Нижній Тагіл Свердловської області). Тоді я багато чого не розумів, пережив знову депресію, подібну тій, що мав у армії. Мені хоті-

лося якнайшвидше виїхати, що я і зробив. Я поїхав працювати в Іжевськ. Згодом побував в Україні. По-людському, можна було б сказати, що в Україні я побував випадково, але для мене це було Божим дивом — я мав конкретне завдання від місії: відправити вантаж із Смоленська до Азбеста. По-перше, це давало можливість мати двотижневі відвідини батьків, а, по-друге, мені знову «випало побувати» в Азбесті, звідки я щойно поїхав. Я відчував, що це не моє місто, і відповідь на мої молитви не забарилася: мені надійшла пропозиція — їхати в м. Красноуральськ. Нарешті мета передо мною стояла конкретна — народження церкви.

Я не шукав нових шляхів і нових форм для її організації і ніколи не складав плану дій, потрібних, щоб привести людей до Бога. А тут — «м.Красноуральськ... повинно стати Божим містом». Я не розпочинав своєї справи і у мене немає ніяких заслуг — будувати Церкву це справа Бога, а збудована Церква — це заслуги Спасителя нашого Ісуса Христа.

— *Олександр, працювати для себе — це нормальне бажання усіх людей. Тому багато людей не розуміють вас — все життя працюєте для інших і ніколи не думаєте про свої особисті потреби.*

— По-перше, як і всі люди, я замислююся над своїм життям, але щиро вірю, що Господь задовольнить мої як матеріальні, так і духовні потреби. По-друге, духовних цінностей не підмінюють, як і віру не змінюють. Бог ближче, коли ми перевагу надаємо тому, що ніколи не минає. Я побачив, що хоч це і Росія, невеличке 35-тисячне містеч-

ко шахтарів, проте побут і культура тут інші від наших. Тому на початку я бачив своє життя лише в негативному світлі. Було дуже тяжко — не так фізично, як психологічно. І коли приїхав туди, знову подумав: «Тільки три місяці — і втечу». Був серпень 1994 року, але через викиди в атмосферу відходів хімічного комбінату листя на деревах було вже жовте. Мені хотілося кричати від того, що і природа, і я були у такому жалюгідному стані. Проте головне в житті — не здаватися і вірити, що сьогоднішнє гарне життя завтра стане кращим.

— *Яка подія була найважливішою у твоїй праці щодо*

кими сестрами (35 душ). Вони мене прийняли і за брата, і за сина, допомогли з житлом. Вони пізніше розповідали, що молилися Богові, і таким чином я — відповідь на молитви церкви. Тут я проповідував півтора року, допомагав у служінні. Пам'ятаю одну з перших євангелізацій у місті. Був вересень. Приїхали брати з Азбеста. Але місцева влада не дозволила провести її, незважаючи на те, що цей захід було погоджено з усіма інстанціями. Проте зібрання відбулося, а наряд міліції два дні «оберігав» нас. Адміністрація майже шість років, коли один за одним змінилися три мери міста, нас обманювала з місцем для будів-

ництва дому молитви. Ми щовівторка і щоп'ятниці збиралися у гуртожитку групою 10-15 чоловік. А з іншого боку, влада іноді співпрацювала з нами — ми мали дозвіл проповідувати по телебаченні, в школі. Але через два місяці знову все заборонила з легкої руки місцевих священиків. Ми переходили з місця на місце, бо нас, як говорив наш Ісус, скрізь виганяли з приміщень, коли ми нарешті літом почали збиратися у парку. Півроку, аж до морозів, — і природні умови для нас змінив Господь — було дуже тепло літом, що є дивом для Уралу. Згодом почали збиратися протягом року в двокімнатній квартирі нашої сестри. А коли ми ку-

незабутніх переживань?

— Було їх декілька, до того, ж помічаєш їх лише з часом. Наприклад, у м. Красноуральську вже була і сьогодні є нереєстрована п'ятидесятницька церква з одним 70-річним пастором і старень-

пили невеличкий і старенький дерев'яний дім, не минуло і року, як його спалили. Це був 1997 рік. Перед цим, за тиждень до цієї «трагедії», в суботу ми з Лілією одружилися. Її батьки ходили до адміністрації, щоб ті мене вигна-

ли з міста. Ось ці два випадки у моїй долі і були найдраматичнішими моментами: спалення будинку, а також те, що будувати новий дім молитви і сім'ю ми почали майже одночасно. Я щиро вдячний Богові за те, що він був завжди прихильний до мене. А найяскравіша сторінка мого життя в Росії — це моє одруження Лілією. Всі були проти нас, ми йшли у невідомість, але через молитву і піст Бог благословив нас і все влаштував, а батьки хоч і прийшли з кам'яним серцем, та пішли, благословивши нас на життя. Тоді я справді був найщасливішим у світі. Я не їхав за дружиною, а Він мені її дав. Слава Богу!

На сьогодні маю дуже при-

язні стосунки з батьками дружини, особливо з 86-річним дідусем — «бабаєм» («священником» — муллою). А Лілія сьогодні працює в школі. У нас зростає донечка Вікторія, очікуємо другу дитину.

— *Отже, тебе постійно оточують або послідовники, або вороги. А який найкращий спосіб покінутися з нашими ворогами?*

— Звичайно, треба зробити їх нашими друзями. Яким чином це ми зробили? Не ми, а Господь. Дім молитви ще не закінчили будувати, а вже два роки в ньому відбувалися зібрання. Сьогодні я дякую Богові, що той старенький дім згорів, іншими словами, що те зло Бог перетворив на Свою славу: через цю подію ми з

відвагою розпочали нове будівництво — багато людей допомагали нам, співчували. Повторюю, що дім молитви — справа Божа, а ми — лише виконавці. Тепер у нашій церкві налічується 50 членів, 70-80 чоловік щонеділі відвідують зібрання, а в недільній школі навчається 30 дітей. І ставлення влади сьогодні до нас дуже змінилося, нам вона допомагає.

— *Дякую тобі, брате, за цікаву розмову, за добрі новини з благословенної Богом ниви. Зичу тобі від імені редакції журналу успіхів у праці в ім'я Бога. Хай Господь тебе і надалі рясно благословляє!*

*Розмову вів
Олександр КУЗЬМИЧ*

Покликаний проповідувати

Останнім часом ми часто чуємо повідомлення про відбуття українських місіонерів до зарубіжжя і про те, що «український християнський народ» чимало зробив, аби його найкращі сини і дочки, проповідуючи Євангелію, збагатили духовні скарбниці країн світу. Тому трохи несподівано для нас в Україні раптом зустріти, наприклад, місіонера-латиноамериканця. Америка — чудова країна, мрія багатьох людей, а ці «незрозумілі» американці чомусь їдуть до нас сім'ями, вивчають мову, організовують християнські церкви, жертвують. Не можна не вітати їх за це, за їхнє сумління і відповідальне ставлення до євангелізаційної роботи. Зрештою, завжди є люди, особисті проблеми яких відкладенні «на потім» як другорядні неважливі речі. В усьому світі є дійсно покликаним Богом, добре навчені Писанню місіонери, які бажають переносити злидні, приниження, зневагу задля Спасителя і Його церкви.

Одним із таких місіонерів-іноземців на теренах нашої держави є бразильський пастор-євангеліст Луїз Шермер. Луїз народився 14 квітня 1966 року у м. Сан-Паулу. Одного разу 15-річному юнакові віруючі брати порадили читати Новий Заповіт і ходити до церкви. Вже після двох місяців він отримав об'явлення від Бога і почув голос: «Не бійся, Я — Господь! Я маю велику справу у твоєму житті і буду використовувати тебе у проповіді Мого Слова». Цього самого дня брата Луїза Господь хрестив Духом Святим. Вже через п'ять місяців після цих подій він бере активну участь у служіннях. Незабаром майбутній місіонер вступає до теологічного

інституту, де навчається чотири роки. Луїз — випускник інституту — глибоко розумів, що віруючих сьогодні багато, але покликаних дуже мало, а також те, що і тепер є ті, хто став «послідовником» Йони — покликаним, але не мають бажання працювати для Господа. Як євангеліст, Луїз проповідував у Бразилії п'ять років, ще шість років ніс пасторське служіння у своїй країні, бачачи чуда Божі — прозріння людей, зцілення душ, багатотисячні навернення людей до Бога. Він чекав свого часу всі 20 років, пам'ятаючи слова Господа: «Сину Мій, Я посилаю тебе в одне місто, згодом — в інше, потім ти перетнеш океан і проповідуватимеш для інших народів». І ось з березня 1999 року Луїз в Україні (м. Маріуполь, згодом — м. Запоріжжя). «Україна дуже відрізняється від Бразилії, — говорить Луїз. — Культури у нас різні, і люди також, — ви, українці, дуже замкнуті. Особливо великим гігантом для мене, якого я ще не зміг здолати, є українська мова». А розмовляє він португальською і російською мовами. Але і це не заважає молодому місіонерові ось уже 2,5 роки проповідувати Слово Боже в Україні, свідчити про Господні милості, які Він являє на його батьківщині — найбільшій і одній з найрозвинутіших економічно країни Південної Америки, країні з майже 180 млн. населенням, яка сьогодні прийняла близько 3,5 тис. і послала майже 3 тис. місіонерів в усі куточки планети

Бразилія — держава із загальною кількістю 257 народів, 208 живих мов, за площею складає половину материка і розміщує половину населення Півден-

ної Америки, — є прикладом одного з найграндіозніших успіхів євангельського місіонерства у XX ст. За останні роки великий ріст спостерігався серед місцевих ЦХВЕП. Можна навести цифри, які розповідають про надзвичайне: у 2000 році близько 40 млн. чол. вважали себе євангельськими християнами (п'ятидесятники складають 88% з них). Сьогодні це третя за величиною євангельська община у світі (після США і Китаю), з 150 тис. церков, що має 321 духовний навчальний заклад. Іншими словами, в Бразилії євангельських християн у два рази більше, ніж у всій Європі. Ось чому ця християнська країна посилає своїх місіонерів — щоб прославляти Господа за могутню роботу Святого Духа у Латинській Америці, де проживає 40% всіх п'ятидесятників світу. Величне служіння подяки несе Луїз Шермер в Україні, служіння прославлення Господа за євангелізацію всіх народів світу (Мк.16:15-16).

«З іншого боку, — зауважує Луїз, — Бразилія має ряд актуальних, дуже складних невіршених проблем: сотні тисяч нікому не потрібних безпритульних дітей (8 млн. дітей втратили зв'язки з сім'ями), які у майбутньому можуть стати джерелом злочинності, використання і продаж наркотиків,

поширення СНІДу серед молоді. Потрібно молитись за працівників, які несуть служіння в їхньому середовищі».

Під час IX Конференції християнської місії «Голос надії» (м. Луцьк, 16-18 серпня 2001 року), делегатом якої був Л. Шермер, стало відомо, що 35-річного місіонера разом з сім'єю (дружиною і 4-ма дітками) запрошують для праці в Румунії та Ізраїлі. Брат Луїз прийняв запрошення...

Олександр КУЗЬМИЧ

**Брат Луїз Шермер
(в центрі) розмовляє з місіонерами місії «Голос надії»**

«Ісус пройде

ПІД СНАЙПЕРСЬКИЙ ОБСТРІЛ»

IX Конференція християнської місії «Голос надії» засвідчила, що ми продовжуємо жити в часі, про який багато християн ще недавно не могли собі уявити, що вони доживуть до нього. Тисячі молодих сердець прийняли проповідь істинного світла, полюбили добрі Божі заповіді, і тепер через їхнє жертвоне життя це істинне світло сяє в церкві. Це світло світить в темряві гріха і беззаконня, де люди гинуть і ллється кров, де не має радісних святкових днів, де лише жорстокі будні смерті. Під час конференції я спілкувався з багатьма місіо-

нерами, які отримали небесне покликання і з юних років виконують служіння, яке вимагає часу, сил, здоров'я, життя. Вони отримали від самого Господа цю важливу роботу — іти вперед, рятуючи душі, подавати людям надію навіть у безнадійній ситуації. Це не означає, що вони, основується віру лише на бажанні, а це все у них згідно закону любові: «Давати — означає одержувати». Це означає, що вони не живуть лише для себе, вони навіть не завжди помічають, як глибоко впливають самі на інших людей. За ними йдуть люди, і яку стежку роблять

для них — криву чи пряму — залежатиме доля останніх. Одного разу у своєму житті це зробив і Михайло Кукса — проста і звичайна українська молода людина, яку Господь вирвав з гріховного холодного київського яру і покликав на працю в гарячій точці Російської Федерації — Чечні (Ічкерії) — однієї з восьми Кавказьких Республік РФ. Це той регіон, де жодна людина не може відчувати себе впевнено, бо там і сьогодні проливається кров безневинних людей, продовжується масове винищення цивільного населення, що опинилося між дво-

ма вогнями. Всього чеченців — близько 957 тис. Майже всі жителі — мусульмани. Незважаючи на те, що вже є переклад Нового Заповіту чеченською мовою, чеченці є одним з найменш євангелізованих народів Кавказу, в республіці немає жодної великої общини віруючих. Бойовики і федеральні війська контролюють всі християнські програми допомоги, як правило, перериваючи їх.

Я запросив брата Михайла до розмови. Вона вийшла серйозною і цікавою. Розмірковуючи, аналізуючи матеріал, щоб згодом подати його до друку, я вирішив, що не стану описувати місця подій, фактів і осіб з його місіонерської ниви, бо знаю, що це небезпечно для тих, хто там за-

лишається жити. Адже стати християнином і засвідчити своє навернення часто приводить до смерті цілої родини.

Життя ж бо продовжується, продовжуються його справи. Вірно, що і для цього народу настане День. Жодна ідеологія тут не переможе, а переможе тільки молитва християн, молитва за духовну свободу, за захист у Бога, за те, щоб все це пережити і перемогти, зрозуміти і простити. Тож пропоную на ваш розсуд лише свідчення брата Михайла. Воно друкується для того, щоб запалити ваші душі на проповідь, свідчення і допомогу приреченим, загубленим у ворожому оточенні.

Олександр КУЗЬМИЧ

Народився я в 1958 році в Києві, в одному з криміногенних районів, який називався Сталінка. Він завжди був відомий недоброю славою, розбоям і бандитизмом. Змалку я був вихованим у сім'ї, я в теплому домі не спав, мене виносили на мороз. І бабуся моя говорила: «Ось ця дитина буде з особливим характером і ви від неї натерпитеся!» Навчався я в школі, яка також недобре славилася, бійки, «поножовщина», — і серед цього я ріс. Мені подобалася вулиця, таке мужнє, відважне життя. Я повністю поринув у нього. Після закінчення школи, маючи міцне здоров'я, я не хотів працювати в рамках закону, бо моя спеціальність не приносила мені такого достатку. Тому вся моя діяльність була кримінальною, і я досить швидко потрапив у поле зору відповідних органів. Бійки, крадіжки, «поножовщина» — все це подобалося мені, я думав, що так повинен жити справжній чоловік. Серце моє ставало дедалі жорстокішим.

Я одружився, народилося двоє дітей. В сім'ї було все, що

потрібно було для життя. Здавалося, живи — й радій, але розуміння в сім'ї не було: сварки, скандали переросли в жорстоку ненависть. Таке життя тривало 8 років. Додому ноги не несли, хоч там були діти, яких я любив. Я почав заливатись горілкою, тому що я не міг дивитися тверезими очима на цей світ. Я думав: «Нехай краще діти бачать батька п'яним, аніж звіром». Минали роки. Я часто бачив перед собою смерть. Я сам спрямовував машину в прірву, але чомусь завжди залишався живим, хоча навіть друзі говорили мені: «Ми ходимо по лезу ножа, а ти ходиш по лезу бритви». З 24 років я вже ненавидів своє життя, але смерть постійно минала мене. Я помічав чийось допіс, але я не розумів, хто так знає мене і хто може так керувати моїм життям. Я думав, що мене оберігає моя сила, мої спортивні навички, бо я займався карате.

Я додому ходив тільки для того, щоб побачити, як живуть мої діти, я міг дати їм багато грошей, але розумів, що вони їм не допоможуть, їм

потрібен був батько, який би їх любив.

Одного разу в серці з'явився голос, який не осудливо, а співчутливо говорив мені: «Михайле, ти почав багато пити». Я не звертав на нього уваги, але цей голос говорив до мене десь півроку. Я виправдовував себе, сперечався з цим голосом, але він невтомно повторював одне й те ж.

Одного разу я їхав у Березань, за 70 км від Києва, із завданням завезти туди вантаж. Там поблизу є зона суворого режиму. Один хлопець, за будовою його тіла я визначив, що він був спортсменом-боксером, підійшов до мене і так ввічливо попросив: «Вибачте, будь ласка, якщо вам не важко, чи не виявили б ви мені люб'язність взяти мене з собою. Я чув, що ви їдете в Березань». Я був вражений, думав, звідки в нього така вихованість, я знаю теперішню молодь. Вона нагла, непорядна, а цей... Звідки в нього ці слова? Я вже й забув, що вони є в лексиконі людському. Всю дорогу він сидів біля вікна, вдумливо читаючи якусь книжечку, в якій текст був записаний у дві колонки. Я колись брав у товариша Біблію, намагався читати, але нічого з неї не розумів. Запамятав одне: текст у ній був записаний у дві колонки. І цього було досить для Бога, щоб через 8 років спасти мене і всю мою сім'ю.

Хлопець все читав. Тоді я зрозумів, звідки ця люб'язність. Я засудив його у своєму серці: «Сьогодні ти Біблію читаєш, а де ти був, коли церкви руйнували — шию накачував? Я зараз виведу тебе на чисту воду!» Я почав задавати йому запитання, на які я не знав відповіді, і цей хлопець почав відповідати на всі ці мої запитання, та ще й словами, які мали глибокий смисл і основу. Я запитав: «Звідки ти знаєш?» — «Бог сказав!» — відповів він.

Цілий день ми говорили про Бога. Я подумав, що мій співрозмовник віруючий з дитинства, коли він так знає Біблію. Та коли хлопець розповів мені про те, що він сидів у тюрмі, півроку як звільнився, і тільки чотири місяці віруючий, — я зацікавився! В моїй уяві постав п'яний священник, з яким ми разом напилися до

безтями. Яка різниця: вірять в одного Бога! Він побачив мої квадратні очі і сказав: «А ви самі приходьте до нас на богослужіння і побачите». Я думав, що якщо він так швидко вивчив Біблію, то в нього має бути якийсь дуже хороший вчитель і велика церква. Тому я вирішив, що він запросить мене або у Володимирський собор, або в Печерську лавру. Але він запросив мене в церкву на «Отрадному», де, наскільки я знаю, не було церков з куполами. Він пояснив, що це молитовний будинок. Коли він це сказав, все всередині в мене обірвалося, я подумав: «В людей все як у людей, а мене знову запрошують невідомо куди. Чув ще, що в жертву там приносять, а може там засада якась. Як його перевірити?» Думаю: запитаю, чи можна дітей взяти. Якщо скаже, що спочатку самі приходьте, якщо сподобається, тоді приводьте

дітей, — це буде для мене сигналом тривоги. Після цього запитання він аж підстрибнув: «Та чудово — беріть! У нас дуже багато молоді». Виходячи з машини, він залишив мені свою адресу та Новий Заповіт. І так ми з ним розлучилися.

Прийшовши додому, я вирішив випробувати Бога за допомогою своїх дітей. Перший сказав доньці, що йду в церкву. А вона: «І мене з собою візьми». — «Та там зарізати можуть, я ще не знаю, чи живим повернуся». — «Ти що, тату, там Богові моляться». — «Добре, — кажу я, — не говори, що ми з тобою домовилися, я хочу Костю перевірити». Пішов до сина і кажу, що йду в церкву. Він обняв мене: «Візьми й мене з собою!» — «Не можу — небезпечно!» — кажу я, але це не змогло спинити сина.

Всі ці дні до неділі я читав книжечку, яку подарував той хлопець. Коли почав читати про народження Христа, то на мене сила така зійшла. Я «проковтнув» цю Книгу і — зацікавився. З неї дихнуло на мене вічністю. Я зрозумів, що ця Книга написана не людиною, тому що написати так, — а написано в Євангелії для всіх людей загалом, і для кожного зокрема, до серця кожної людини — міг тільки Той, Хто Сам створив це серце і цю людину.

Я пішов на служіння, багато чого я ще не розумів, але я чув, про що проповідують ці люди, про що співають, моляться... І я зрозумів, що ця купка людей серед цього гріховного, розбещеного світу прагне до чистоти та моральності. Я ще не розумів вічності, святості, але зрозумів, що ці люди залишили те, чим живу я. В кінці зібрання я хотів віддати серце Господу. Але ж мені під говорив, що Він на небі. Я був готовий зробити все, щоб туди потра-

пити... Поглянув на доньку, вона киває мені: ходімо. Я взяв сина, доньку — і вийшов, за нас помолилися. І я далі пішов красти і випивати, бо ніхто з людей не дав мені конкретних настанов, як жити далі.

Та за тиждень в моєму житті сталися великі зміни. Сатана почав діяти відкрито. Відкрилося все те зло і ненависть, які я заливав горілкою. Я ледве стримався, щоб не вбити одну жінку. Прийшов додому аж чорний. Діти швиденько побігли в іншу кімнату і з дружиною закрилися там. Жінка й раніше ніколи не з'являлася, коли я приходив, бо від того залежало її життя. Я так їй сказав: «Якщо я в кімнаті — тебе там немає! Якщо не вийдеш в двері — вилетиш у вікно». Ми жили на дев'ятому поверсі, і вона розуміла, що я не жартую. Мені було соромно за це. Я не розумів, чому я став звіром? Я ліг і почав згадувати все своє життя, і раптом вночі хаос моїх думок хтось припиняє і каже мені: «Михайле, ти не маєш нічого. І зараз ти мучишся, а ті, на кого ти працюєш, спокійно сплять». Я не збирався більше терпіти, вирішив застрелити дружину, коханку і застрелитися сам. А диавол — людиновбивця, склав для мене план: «Ти зараз не стріляй, бо почують», і намалював переді мною план, який видався мені просто чудовим. Коли я поставив крапку, прийшов Христос і поставив кому. Я вже все вирішив, чую — інший голос, ніжний, той, який говорив до мого серця: «А що ти вибереш, людину чи Бога?» — «Чому я маю вибирати Бога, коли всього в житті я досягнув сам?» Та тут прийшла інша думка: «А скільки разів я повинен був бути вбитим?» Я згадував різні ситуації, коли якась випадковість оберігала мене тоді, коли гинули мої друзі. І тоді на думку спали

мені слова з тієї книжечки: «Бог полюбив нас ще тоді, коли ми були грішниками». Я думав: це я щасливий, а це Бог оберігав мене. Тільки думка з'явилася в моїй голові: «Я вибираю Бога!», як від тімені до підшов ніг через мене пройшла сила така, якої описати неможливо. Я знову не зрозумів, що це таке. Я відчув такий мир та любов, яких я ніколи не знав на цій землі, злости, ненависті не було — все в минулому. Я зрозумів, що мені нікого вбивати не потрібно, а якщо не потрібно вбивати, то не потрібно й самому стрілятися. Я раніше думав, що ближчого ніж мати в мене немає нікого. Але якби вона спала зараз в цій кімнаті, то чи знала б вона, що я вирішив застрелити свою дружину і сам застрелитися. Невже Бог ближчий, ніж мати? Так, Отець Небесний є серцезнавець, він знає все про нас. З очей моїх вперше за довгий час потекли сльози, і я сказав: «Господи, я хочу служити Тобі». З того часу Слово Боже почало відкриватися мені в усій повноті. Коли я вперше прочитав слова: «Спасешся ти і весь дім твій», то злякався. Я, звичайно, був радий, що спасуться мої діти, бо діти — це мій дім, але дружина — це не мій дім. Я просив Бога: «Забери її від мене, я не буду більше одружуватися, але забери!» Минуло два місяці після того, як я переступив поріг молитовного дому, — і ми з дружиною разом зі сльозами на очах дякували Богові і славили Його. Я почав молитися, зачинивши двері кімнати, куди вона не мала права увійти, і тут зайшла жінка і сказала: «Можна, я буду молитися з тобою?» Я дивлюся, а це — інша людина. Я почув у серці своєму голос: «З того дня, як ти повірив в Мене, з «судороги» (так я називав свою жінку) зробити людину — це не твоя справа, а Моя». Так

прийшов мир в мою сім'ю.

Спочатку я був у церкві водієм, виконував будь-яку працю для Бога. А потім Бог довірив мені служіння і повів туди, де летиться кров, де людям потрібне життя, і я славу Богу. Навіть якщо це зона бойових дій, не я перший туди заходжу — Він перший туди іде. Я знаю одного брата, який був прострелений, куля порвала все всередині. Він поворушився, щоб перевірити, чи цілий хребет. Снайпери побачили це і почали його добивати. Він наче провалився в темряву і страх смерті наповнив його всього. Він знав, що йому вже ніхто допомогти не може, але тут згадав про Бога і попросив Його допомоги. Раптом темрява стала світлом, і велика радість наповнила його, зник страх смерті. Прийшла думка: «Тепер можна вмерти, аби радості цієї не втратити». Коли під'їхали однополчани, то, думаючи, що він мертвий, з усього розмаху кинули його в БТР, і там він знепритомнів. Наступного дня в морг ввійшов лікар і, побачивши кро-

в'яну бульку біля носа, зрозумів, що він живий. Йому зробили операцію, і коли він опритомнів, лікар сказав: «Бог тебе спас». З двох тисяч операцій внаслідок такого поранення лише дві пройшли успішно. Коли він все це розказував, я стояв і думав: «Я бачив, як каються люди на євангелізаціях, в будинках культури, на стадіонах. Але на полі бою? Невже ради спасіння одного грішника, Ти, Ісусе, знову залишаєш славу неба, щоб спасти грішників». Бог сказав, що кожен, хто прикличе Його ім'я — спасеться. Тому потрібно сьогодні дорожити часом і розказувати про те, що є Спаситель Ісус Христос. Не знаємо, де зустрінеться людина зі смертю, важливо, коли вона прикличе Бога. Ісус готовий іти під снайперський обстріл, щоб підняти, бо там Його потребують. Євангеліст туди вже не пройде, пастор туди не пройде, але туди пройде Ісус Христос Духом Святим, щоб дати світло вічного життя, радість спасіння і забрати страх смерті.

Місіонерські новини

Пробудження на Кубі: паливна криза призвела до зростання домашніх церков.

В 1992 році, у зв'язку з політичними та економічними проблемами, на Кубі виникла криза з паливом. Рух припинився майже раптово. Але це також було причиною та початком зростання домашніх церков. Під час кризи група лідерів церкви звернулася до уряду з дозволом засновувати домашні церкви, тому що більшість членів церкви не мали можливості відвідувати зібрання, оскільки проживали за 10-15 км. Але було єдине обмеження — домашні церкви повинні розміщуватися, у крайньому випадку, за 5 км від будинку церкви.

Рішення було прийняте одноголосно. За вісім років 150 церков країни вже мали близько 6000 домашніх церков. Одна жінка, яка управляє домашніми церквами, заснувала достатньо церков, щоб залучати 3000 чол. щотижня.

Тепер уряд заборонив гучний спів в домашніх церквах, тому що це приваблює багатьох людей. «Але навіть без співу виникають нові церкви. Я вірю, що сьогодні вже можна побачити одну домашню церкву на 1500 людей».

Блудниця

1.

О, що ти скажеш тій сльозині,
Що із очей мигцем сплила?!
— Мій Господи, чи ж то віднині
Мені продовжене життя?

Я вже була напівпокійна,
А зараз і жива, і вільна.
Ти мій пробачив кожен гріх —
О, це найбільша із утіх.

Я милості не заслужила.
Це, Господи, любов Твоя,
Немов пахуча чиста хвиля
Мене з безодні підняла.

Удячні сльози, освятіть
Мого спасіння щасну мить.

2.

А ми?

Хто з нас не потопав у світі?
Хто не блудив і хто не пив цей бруд?
Ми всі були немов несамовиті
І мали пекло пристрашне вже тут.

І хоч здавалося, що прожили так мало,
Та полум'я пекельне обпікало,
Бо навіть за маленький гріх
Чекає смерть жажна усіх.

А Ти, о Господи, тяжкі провини наші
Узяв на себе у великий час
І випив всю печаль і муку всю із чаші,
Яка була призначена для нас.

Той хрест, що Ти на нім висів, —
Спасіння для людських синів.

* * *

Тебе, Ісусе, увінчали терном,
Зневагу замість слави воздали.
Бичі сичали над тобою ревню —
І плоть Твою тяли.

Усе терпів: ні докору, ні крику.
Ніс хрест і давсь, щоб розп'яли на нім.
І Ти молився, Суций з первовіку:
— Прости, мій Батьку, їм.

І кров віддав, розп'явшись на хрестові,
Став жертвою, став хлібом для святих,
Воскрес й вознісся в небеса любові,
І нас збереш на них.

А ми, відкуплені, у вічності з Тобою
Тебе вінчатимем натхненною хвалою.

* * *

А істинна любов у серці — жертва.
Вона не знає слів «мені» і «я».
Приємні їй дощі, не коле їй стерня,
Відкритий має дім й дає рука простерта.

Любов без жертви — покруч, напівмертва.
Не бачить неба — надто вже земна.
У пристрасті занурилась до дна
Й до краю непоступлива і вперта.

Все «дай!» та «дай!» кричить безперестанку,
Бо хоче насолод від ранку і до ранку,
Сама собі дорожка над усе.

А істинна любов себе не знає.
Приносить радість всім, кого кохає,
І має втіху з того, що несе.

* * *

... і полюбив його Йонатан, як душу свою.
1Сам.18:1

Хто б душу полюбив мою як власну
І їй радів, і нею дорожив,
У горі не лишав, зневажити не смів
І на дорогу завертав завчасу

Мене, заблуклого, коли в недобру хвилю
Збивався б із Господньої путі, —
Бо так багато прикрого в житті —
Світ часто відбирає глузд і силу.

О, як любив Давида Йонатан!
Хоч він був князь, хоч він був пан,
А жертвував собою ради друга.

А нині важко вірність віднайти.
Та став для мене, Боже, другом Ти —
З Тобою сум зникає і напруга.

* * *

З ким поділюся болем і журбою?
З Тобою.
З ким поділюсь пекучою сльозою?
З Тобою.
З одним Тобою розділю усе,
Що біль глибокий і печаль несе.
Що тисне серце й не дає спокою —
Розділиш тільки Ти зі мною.
І більш ніхто.
Ніхто не відізветься...
Кому потрібен біль чужого серця?
Всі люди немінні, у болях і жалях,
Самі віддати раді сум і страх.
І довго-довго смуток свій тяжкий
Ховають в шкаралушу сліз і мрій,
І кожен з них щодень, щоніч зоріє —
Коли ж то прийде той, хто зрозуміє!
А Ти, мій Господи, на всі мої жалі
Кладеш дрібок цілющої землі,
Що відкривала очі невидючим, —
І світ з'являється стобарвним і сліпучим.

* * *

... шлунок — їхній бог... Вони думають
тільки про земне!
Фил.3:19

Мій Господи, які жорстокі люди,
Що згадують ім'я Твоє,
Але гнилизна в їхнім серці є! —
І нею тхне усяди.

Їм завжди пиха розпирає груди
І роздивитись добре не дає
Занедбане єство своє,
Запалене хворобою облуди.

Вони роздумують про вигоду й про зло, —
Бо Духа в них Твого ніколи не було, —
І ревно служать шлунку,

Працюють, як слухнянії раби,
А він наказує: — Бери, бери, греби, —
То й здатні і до вбивства, й до грабунку.

Поетична сторінка

Хоч я в тяжкім труді і дні, і ночі
І не ховаюсь від морозу й злив,
Та, як з'явлюся перед світлі очі,
Спитає Він мене, як я любив.

І не подивиться на мозолясті руки —
Плоть струджена спасіння не дає —
У час і радості всесвітньої, й розпуки
Він тільки в серце зазирає моє.

О, як пектиме погляд, як на споді
Лишилась заздрість чи користь, чи гнів.
Тоді кричатиму:
— О Господи мій, годі,
Прости, що всіх любити не зумів!

Прости, що не зберігсь в Твоїй любові,
Що лагідним довершено не став!
А Ти, коли Твоїй сміялись крові,
Усім прощав.

Тож зараз, Господи, коли іще не пізно,
Навчи любити, щоб жертовно жив,
Бо знаю: як труба заграє грізно,
Спитаєшся мене, як я любив.

Василь МАРТИНЮК

Я народився 16 січня 1966 року в с. Карпилівка Сарненського району Рівненської області в селянській родині. Увірував у Господа Ісуса як свого особистого Спасителя під час навчання на факультеті української філології Луцького педагогічного інституту. З того часу поезія стала мені чудовим інструментом для виконання вдячної пісні своєму Спасу.

«В серці моєму порожнечча, яку може заповнити тільки Бог Ісусом Христом»

Кожен час мав свої потреби, своїх кумирів, яких люди наслідували. В воєнні та післявоєнні роки наслідували військових: діти мріяли стати військовими, дівчата — вийти заміж за військового, військові гордилися своєю професією. В мирний час, названий часом «застою», коли відбудовувалась країна, діти мріяли стати будівельниками, лікарями, водіями. Коли перша людина полетіла в космос, діти почали уявляти себе космонавтами, проминули ті часи — і настали наші дні «беззаконня». І знову час малює своїх кумирів: діти хочуть бути «крутими», бандитами, рекетирами, мафіозі, не думаючи про наслідки. Теперішня молодь копіює поведінку, стиль одягу, манеру говорити від людей злочинного світу. «Розборки», наймані вбивці, вирішення проблем грубою фізичною силою... Люди не звертають уваги на те, що хоче від них Бог, яка Його воля.

Я хочу розповісти, як Бог привів мене до пізнання Його волі, до покаяння, як допоміг не стосуватися віку цього, перемінитися відновою розуму.

Народився я в сім'ї невірних. Батько був військовим, і я мріяв також стати військовим. Мати рано пішла з життя через хворобу. Дві сестри були дорослими і влаштували своє життя, а батько і я, мені тоді було 7 років, жили самі. Батькові було важко, і він одружився вдруге, а я опинився в інтернаті. Батько не міг дотриматися слова, яке він дав матері, що виховуватиме мене вдома, бо без Бога

важко було виконати обіцянку, навіть якщо вона дана жінці, яка вмирає. Отож, я виховувався в інтернаті, потім навчався в училищі, займався спортом, в цьому мав відраду. Я хотів стати спортсменом, бо професія військового стала не модною, а якщо не вийде, то мафіозі. Тоді, як і тепер, показували багато фільмів про цих людей, і ця робота була престижною. Помітив, що мрії часто виконуються. Після училища перебивався незначними заробітками, але в основному був без роботи. Одного разу до мене підійшли молоді люди, які бачили мене в спортзалі, і запропонували мені бути в їхній банді. Я погодився. Вони казали, що допоможуть вирішити всі питання, навіть особисті: «Ми стоїмо один за одного». Казали, що буду мати гроші. Я думав, що це моя професія, таке життя мені подобалося. Але ця робота вимагала від мене бути злим, жорстоким, хитрим, а мій характер не був таким. І хоч таке заняття задовольняло мою гордість, воно вартувало мені багатьох нервів. Через деякий час я помітив, що хоч мої друзі один одного називають «братан», це не зближає їх, а також і всіх людей, які живуть в злобі, і ті, хто вчора між собою дружив, сьогодні ворогують. Таке життя відбивалося і на моєму характері: я ставав дедалі злішим, нетерпеливим. Грошей, скільки б не заробляв, було мало. З'явилась машина, але й вона не задовольнила мене — хотілось кращої. Постійна пожадливність, незадоволення стано-

вищем, зростання потреб... І кінця цьому, напевно, не було б, якби мого серця не торкнувся Бог.

Я почав замислюватися над життям, часто ходив у православну церкву і перед Богом виливав свою душу в молитвах, просив прощення за свої вчинки. Це був початок мого пошуку Бога. Потім Господь спонукав мене піти в молитовний дім, який знаходився недалеко від місця, де я жив. Зібрання не справило великого враження на мене, але Дух Святий робив роботу в моєму серці. Наступного дня я знову прийшов, мені подарували Біблію, і Бог дав велике бажання її читати. Я цілими днями читав її і молився, хоча спочатку мені було соромно, бо це «не модно». Та поступово я почав розуміти волю Божу, намагався ходити на всі богослужіння. «Хто шукає, той знайде, хто стукає, тому відчинять, хто просить, тому буде дано», — так казав Ісус учням Своїм, і так сталося в моєму житті. В пошуках істини мені допомогли заняття з поглибленого вивчення Слова Божого, що в домі молитви. Бог там робив чуда. Я не наважувався задавати питання, бо вважав себе недостойним, але Бог так чинив, що хтось інший задавав таке питання, яке цікавило мене, і я разом з тим, хто запитував, одержував відповідь.

В той час я ще залишався в банді, і Бог мені допомагав, бо я молився до Нього, а Він мене чув. Ви не думайте, що Бог допомагав красти чи робити зло. Ні, просто коли були якісь сутички з іншими бандами, я молився, щоб все було без бійок, і так ставалося. Я розумів, що треба каятися, кидати цю брудну справу, але був страх, як буду жити, де буду заробляти на прожиття. В мене була дружина, дитина. Тоді я не розумів, що в Бога є нова робота для мене, і Він мені до-

поможе. Я приходив на зібрання з думкою покаятися, але невидима сила тримала мене, і я відкладав. В той час все, що було пов'язане з Богом, торкалось мене. Слово Боже чи кінофільм «Ісус із Назарета», який демонструвався тоді, торкалися мого серця, і я плакав. До покаяння я вже був готовий, потрібен був тільки поштовх, і його зробив Бог. На одному зібранні в неділю всі проповіді торкалися мого серця, і Бог у видінні явився мені. Темрява... Стоїть Ісус і тримає простягнуту до мене руку, в якій горить свічка. Я зрозумів, що Бог пропонує мені світло в тій темряві. І в той

день я покаюся.

Мене сповнювала радість, легкість, моя душа співала. Слава Богу! Це було 6 грудня 1998 року.

В банді я більше перебувати не міг, не хотів, тому я пішов з неї. Бог прихилив серця моїх колишніх колег, і вони не перечили. Через 10 днів Бог хрестив мене Духом Святим. Слава Богу! А через три місяці я вже, по милості Божій, працював на новій роботі. Бог являв свою милість, зцілюючи від хвороб рідних і мене. Коли моя дружина була вагітна, в неї був високий тиск, і лікарі прогностували важкі пологи. Її з високим тиском поклали в гостропатологію. Моя дружина і я щиро молилися, і через годину після її поступлення в пологовий будинок тиск унормувався, а через кілька годин вона народила здорову дівчинку. Слава Богу! Я міг би ще багато написати того, що зробив Бог у моєму житті. Він зберіг моє життя, він годував мене і беріг від зла, огортаючи своєю любов'ю. Він замінив мою матір і став моїм Батьком, Який допомагає мені в житті. Він є Другом, Якому я можу розповісти свої проблеми і поділитися переживаннями і радіщами. Ісус Христос є мій Бог, Якого я люблю, бо Він мене раніше полюбив.

Блез Паскаль сказав: «В серці моєму є порожнеча, яку може заповнити тільки Бог Ісусом Христом». Не заповнюй сердечної порожнини, в якій місце Ісусу Христу, життєвими насолодами, гріхом, але звернись щирим серцем до Ісуса Христа і подивися на Його рани, які Він отримав від тебе та від інших людей. Для твого життя в Бога є кращий план. Я радію у своєму виборі. Радій і ти, прийнявши Ісуса Христа як свого особистого Спасителя на славу Бога Отця.

Володимир КОЗАЧОК,
м. Луцьк

Іван Дем'янович ЗІНЧИК 5.10.1924 - 5.09.2001

Пастор Іван Зінчик став відомий усій Україні своєю «Живою надією» — чудовою християнською радіопередачею, яка виростила живу надію в серцях сотень людей.

5 вересня 2001 року Іван Дем'янович, невтомний сіяч Божого Слова, відійшов у вічність до ніг Господа Ісуса. Було боляче. Боляче — бо український народ залишився без щирого сина, який так уболівав за його благословення. А серце наповнювала вдячність — бо ми бачимо плоди праці брата, і маємо впевненість, що він блаженно спочиває в Ісуса.

Іван Зінчик народився 5 жовтня 1924 року на хуторі Біличево, що на Полтавщині, в селянській родині. Пережив страшні часи колективізації та голодомору, воєнне лихоліття.

Наприкінці 1942 року був відправлений на примусові роботи в Німеччину, пройшов концтабори, а в 1949 році ступив на гостинну землю Канади. В Канаді одружився, тут народилося двоє його дітей.

І саме в Канаді Іван Дем'янович знайшов те, чого шукала його душа, — спасіння в Господі Ісусі Христі. Потім Господь зробив так, що Іван Зінчик став проповідником Його Слова. Перша програма «Дорога до Бога» вийшла в радіоефірі в 1970 році. З великими перешкодами, але досягала України. І лише в 1992 році, вже під назвою «Жива надія», ця програма зазвучала з Києва, зазвучала без заборон і перешкод. Кожен, хто чув цю програму,

щиро дякував і Богові, й Івану Зінчику і ще довго пам'ятатиме його лагідний голос, що наполегливо кличе до Спасителя.

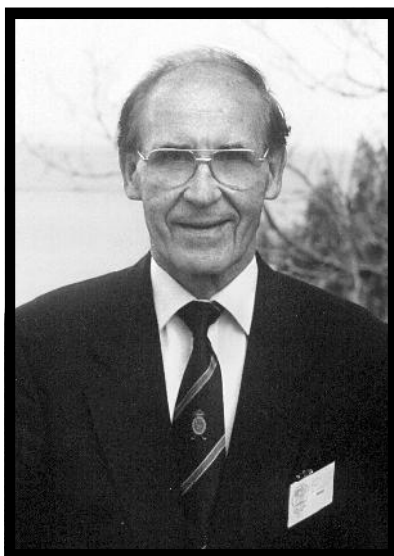
Дорогі сестро Людмילו, діти Петро та Ненсі й уся родино брата Івана Зінчика. Дорога церква м. Лондона та служителі слов'янських церков.

Висловлюємо Вам щире співчуття і разом з Вами сумуємо з приводу відходу у вічність дорогої нам людини, пастора та радіоевангеліста брата Івана Зінчика.

Перестало битися серце, яке вболівало за долю сім'ї, Церкви, а також за долю України. Вся Україна чула голос ревного слуги Божого, тисячі людей прийшли до Бога, тисячі отримали оздоровлення, зміцнилися у вірі діти Божі. Близько 10 млн. листів надійшло у редакцію радіопрограми у Києві: у них добрі відгуки, побажання, прохання. Ми вдячні Богові за величезну працю пастора Івана Зінчика. Україна буде у глибокій смуток, коли довідається про смерть дорогого їй проповідника. Всеукраїнський Союз Церков ХВЄП глибоко сумує з причини відходу від нас полум'яного проповідника, пастора і друга нашого братства.

Нехай Бог утішить усіх Вас, дорогі брати і сестри, нехай зміцнить у вірі та надії, що буде зустріч на небі біля ніг Христа.

*З повагою та молитвою за Вас
М.С. Паночко*

◆ 23 серпня в м. Києві, в приміщенні Софіївського собору, відбулася молитва подяки за десять років незалежності України. Молитву звершували члени Всеукраїнської Ради Церков (у тому числі і голова ВСЦ ХВЄ М.С. Паночко) у присутності високих керівних осіб нашої держави.

Молитва у Соборі св. Софії

Всемогутній і добрий Боже!

Сердечно дякуємо тобі за 10 років незалежності нашої країни — це дарунок від Тебе. Сердечно дякуємо тобі за благословення Твої на наш край. Дякуємо, що Ти благословив добрим врожаєм нашу землю і над нами синіє мирне небо.

Дякуємо за керівників нашої держави, за те, що наші діти можуть жити в мирі, за широко відчинені двері для проповіді Євангелії в нашій країні.

Просимо в Тебе, Отче Небесний, Твого благословення на подальший період життя нашого народу, нехай ніколи не буде кровопролиття і руйнуючих стихій. Дай злагоду в нашому суспільстві, наділи мудрістю наших керівників, а особливо — любов'ю до простого народу. Пробуди народ України від духовного сну, дай нашому народу Духа сили, любові і здорового розуму. Все це просимо в Ім'я Отця, Сина і Святого Духа. Амінь.

◆ 24 червня члени Всеукраїнської Ради Церков, до складу якої входить ВСЦ ХВЄП, зустрічалися у приміщенні Національної філармонії із главою Католицької Церкви Іваном Павлом II. Слово привітання від протестантських конфесій виголосив голова Союзу ЄХБ Г.І. Комендант.

◆ 29 червня в приміщенні канцелярії Союзу ХВЄ відбулася зустріч із головою Союзу Слов'янських Церков Східного Узбережжя США Славіком Радчуком, який тісно співпрацює з нашим братством, допомагає у відкритті нових церков і проводить євангелізаційні служіння в Україні, а також із заступником голови Союзу Слов'янських Церков Західного Узбережжя США Віктором Прохором.

◆ 12 липня М.С. Паночко разом із старшим пресвітером церков ХВЄ Чернігівської області С.Г. Федьком брав участь у богослужінні церкви ХВЄ м. Чернігів, в якій пастором брат В. Калюжний. Після богослужіння відбулася зустріч з братською радою церкви, на якій обговорювалися питання про подальше життя церкви та будівництво дому молитви.

◆ 14 липня в м. Сміла Черкаської області відбулася конференція служителів церков ХВЄ Черкаської області.

◆ 15 липня М.С. Паночко брав участь у служінні рукопокладення на пасторське та дияконське служіння в церкві «Віфанія» м. Дніпропетровська. Служіння звершувалося з участю єпископа Дніпропетровської області М.М. Мокієнка. Того ж дня М.С. Паночко брав участь у богослужіннях в церквах м. Кривий Ріг та на Карнаватці.

◆ 17-18 липня у приміщенні канцелярії Союзу відбулося засідання Правління та Комітету ВСЦ ХВЄП. Вирішувалося багато питань структуризації та покращання роботи відділів ВСЦ ХВЄП.

◆ 21 липня в домі молитви церкви ХВЄ с. Кедри (Рівненська обл.) відбувся навчальний семінар для служителів, у якому взяли участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко та вчитель Союзу А.І. Кліновський. У лекціях були висвітлені теми: «Духовний стан служителя» та «Відкриття нових церков».

◆ 25 липня в Острозькій Академії відбулася Міжнародна конференція на тему «Роль Біблії у вихованні молодого покоління». Цікавим фактом є те, що Острозька Академія є єдиним закладом в Україні, який готує викладачів з християнської етики для загальноосвітніх шкіл.

◆ 28 липня у м. Хмельницькому старшим пресвітером церков ХВЄ області було проведено науково практичний семінар на тему: «Духовні дари в Церкві та правильне використання дарів». В семінарі взяли участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко та вчитель Союзу А.І. Кліновський. Особлива увага зверталася на духовні якості тих, хто володіє і живає дари в Церкві. Ті, хто був присутній на цьому семінарі, стали свідками проявлення таких дарів, як пророцтво, видіння та ін.

◆ 29 липня М.С. Паночко відвідав церкву ХВЄ м. Суми, засновану зусиллями випускників Київського біблійного інституту. Брати та сестри вже працюють над відкриттям нової церкви поблизу міста Суми.

◆ 13-17 серпня в місті Білгород-Дністровську, що на Одещині, відбувся 5-й всеукраїнський з'їзд молоді. 15 серпня з'їзд відвідав голова ВСЦ ХВЄ М.С. Паночко і звернувся до молоді зі словами настанови.

◆ 10-26 серпня Україну відвідав президент коледжу «Живе слово» Дон Горбань (Канада). Це був його перший візит в Україну. Він взяв участь у богослужіннях в церквах ХВЄ міст Києва, Львова, Луцька. Під час його зустрічі з головою ВСЦ ХВЄ були обговорені питання про відбір кандидатів для навчання у коледжі, а також про співпрацю Київського біблійного інституту та коледжу «Живе слово».

Місіонерські новини

МІСІОНЕРСТВО ПО-АФГАНСЬКИ

В багатьох країнах існує смертна кара за державну зраду. Приймаючи іслам, людина укладає договір з Богом. Чому б у такому випадку не розглядати перехід в іншу релігію як зраду, котра заслуговує смертної кари?

Маулана Фазлур Рахман, лідер талібської групи

5 серпня 2001 року в столиці Афганістану Кабулі було заарештовано 24 працівники міжнародної гуманітарної організації «Shelter Now International». 16 афганців, 4 німців, 2 австралійців та 2 американців, які надавали допомогу безпритульним дітям, звинуватили у проповіді християнства та спробах повернути мусульман у християнство. Як доказ вини заарештованих, заступник афганського міністра насадження добродійності та викорінювання пороків Мохаммед Салім Хаккані продемонстрував журналістам компакт-диски з історією життя Христа мовою дарі, два екземпляри Біблії англійською і дарі, книгу про християнство, які були вилучені у працівників SNI, а також «письмове зізнання» афганки, яка працювала у притулку.

Окрім того, таліби затримали 65 афганських дітей, якими опікувалися заарештовані. Вони будуть перебувати у спеціальному виправному закладі, доки не «вийдуть з-під християнського впливу». «Ми помістили афганських дітей у виправний будинок, щоб очистити їхні серця і розум від християнського вчення, — сказав Хаккані. — Як тільки це станеться, ми випустимо дітей на свободу».

Заарештовано також декілька десятків батьків, діти яких перебували в притулку цієї організації. Останніх звинувачують в тому, що вони не змогли захистити своїх дітей від впливу християнських проповідників.

Міністр релігійної поліції талібів Малаві Мохаммад Валі заявив, що всі 24 заарештовані постануть перед шариатським судом. Проповідь будь-якої релігії, крім ісламу, на території мусульмансь-

кої держави є, за законами шариату, злочином. Мусульманам, які перейшли в іншу релігію (тобто заарештованим 16-ти громадянам Афганістану), загрожує смертна кара. Що ж до іноземців, то їх, за прогнозами оглядачів, після нетривалого тюремного ув'язнення, найімовірніше вишлють з країни, наклавши на них великі штрафи.

Уряди США, Німеччини і Австралії стурбовані долею своїх громадян, заарештованих талібами. Після тижневого очікування дипломати отримали дозвіл на виліт в Кабул, але зустрітися із заарештованими їм не вдалося. 14 серпня 2001 року дипломати з США, Австралії та Німеччини зустрілися з керівництвом афганського руху «Талібан», який утримує владу в Кабулі, щоб обговорити долю своїх громадян, заарештованих за звинуваченням у прозелітизмі. Представники афганського уряду пообіцяли передати заарештованим посилки та листи від рідних, однак заявили, що відповідати на них затриманим іноземцям заборонено. Заарештовані залишатимуться в ізоляції аж до закінчення розслідування діяльності цих людей і не матимуть змоги спілкуватися з зовнішнім світом. Дипломатам також заявили, що термін їхніх віз не буде продовжуватися, тому в найближчий часім потрібно буде залишити країну.

Американський дипломат Девід Донах'ю, працівник представництва США в Пакистані, після бесіди з представниками талібів сказав: «Ми не вважаємо, що мова йде про настільки великий злочин, що затримані повинні бути настільки ізолювані. Ми вважаємо, що доступ дипломатів

до затриманих повинен забезпечуватися в усіх країнах світу». Афганська сторона притримується іншої думки. Мохаммед Салім Хаккані заявив: «В нас також є причини для стурбованості. Правда полягає в тому, що ці люди дуже зневажили нашу релігію і наші традиції. Та з ними поведатися добре, і вони не відчують ніяких проблем. Тому стурбованість іноземців нічим необгрунтована».

Після тижня безрезультатних переговорів, 21 серпня група західних дипломатів була змушена покинути Кабул. Тоді батьки двох американок звернулися до уряду з проханням про зустріч з доньками. 27 серпня ця зустріч відбулася і, за словами американського дипломата, проходила «в дуже теплій обстановці».

4 вересня розпочався судовий процес над громадянами західних країн. На сьогодні відомі імена всіх восьми заарештованих іноземців: це громадяни США Дана Керрі і Хезер Мерсер, громадяни Австралії Пітер Банч і Діана Томас, а також громадяни Німеччини Георг Таубан, Маргрет Штебнар, Каті Єлінек і Зільке Дюррковф. Верховний суддя режиму талібів Маулаві Нур Мохаммад Сакіб заявив: «Суд розпочинається сьогодні, але скільки він триватиме, ми не знаємо»...

P.S. В телефонному інтерв'ю газеті «Washington Times» представник талібів запевнив репортера, що кабульський режим не так вже «суворо» застосовує норми шариату і що ні восьми іноземцям, ні шістнадцяти афганцям не буде винесено смертного вироку.

За матеріалами «Благовіст-інфо»

На перехресті доль людських скалічених
Самотній свідок нищівних руїн —
Видзвонює бентежну думу вічності
Старезний дзвін.

Обпалений віками — але вистояв.
Поставлений звіщати — не вмовкав.
У непроглядній млі спасіння вісником
Для тисяч став...

На перехресті доль, гріхом скалічених,
Й ми стоїмо у цей непевний час.
І світ, що гине в мряці зла і відчаю,
Чекає нас.

Чекає Вістку про любов Ісусову...
Покликаний звіщати — не змовкай!
Немов відлуння дзвона сивовусого,
Свій клич здіймай!

Ольга МІЦЕВСЬКА

*І вийде Пагінчик із пня,
і Галузка дасть плід з коріння його.
І спочине на Нім Дух Господній, —
дух мудрості й розуму,
дух поради й лицарства,
дух пізнання й страху Господнього.*

Іс.11:1–2

